

HAYDI

Mayıs-Haziran 2022

13. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Mayıs-Haziran 2022
13. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Eren Sülün

Öykü

- 6 Kürşat Batuhan Tezel - Lamı Cimi Yok Her Halükarda Lord Uhtred Piçin Teki
14 Eren Sülün - İlla Olsun Demeyeceksin, Hakkımda Hayırlısıysa Olsun Diyeceksin
20 Özden Selim Karadana - Saat Kaç
24 Gizem Kargin - Harici Zevkler
27 Levni Hakan Şahin - Misafir
33 Cevher Tat - Yazarın İlhamı
36 Aslı Ekici - Yine de Çok Sağ Ol
42 Görkem Çolak - Cansiperane
46 Haydar Şahin - Deli

Şiir

- 5 Serhat Keleş - Mavi
13 Aslı Su Uluçay - Ben
17 Çağdaş Ekin Şişman - Alesta Türkü
23 Serhat Keleş - Karanlığa Rengini Veren Çağ

Deneme

- 10 Rümeyya Sari - Seni Kafamın İçine Gömdüm ve Kokuya Alıştım
38 Günsu Özkarar - Terapi Koltuğu
41 Deniz Bayramoğlu - Hayır Yazamazsın

Fotoğraf

- 30 Ayaz Yıldız - Dance With The Waves

Resim

- 9 Fidan Budak

Önsöz

Eren Sülün

Haydi Dergi'nin bir değil, beş değil, tamı tamına 13. Sayısından hepinize merhaba. Ona sorarsanız lafı bile edilmez mikroskobik bir zaman, bana sorarsanız 2 senesi ömrümün. Bu iki yıllık süreçte dergimize temasları aracılığıyla bir sürü dost edindik. Birlikte bir sürü içerik ürettik. Bu dostlarımin hepsine çok teşekkür ederim. Bununla birlikte, bir süre önce dergimizi sadece okunabilir bir içerik olmaktan çıkarıp artık dinlenebilir bir forma da bürüdük. Yine bizim için büyük belki onlar için mikroskobik olan bu adımda üretimleriyle bize ivme kazandıran İrem ve Nusret'e ayrıca teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız. Bazen sıkıştığımız noktalar olsa da dergimizin sürdürülebilirliğini sağlamakta kendi adıma asla yılgınlığa uğramadığımı söyleyebilirim. Çünkü hayatım sanki küçük bir bavalun içine eciş bücüş sıkıştırılmış, taşan yerlerim de hoyratça tepiştilirip sığdırılmaya çalışırken Haydi Dergi kapanmayan bir fermuar direnci gösteriyor. Nefes almamı sağlıyor. Üretiyor olmak beni güncel tutuyor, insani yanlarımı suluyor, yeşertiyor. Haydi Dergi, zorundalıklar ve yıpratıcı durumlar içinde benim ben kalmama yardımcı oluyor. Tıpkı ortopedik bir bel yastığı gibi... Doğum günün kutlu olsun canım Haydi'm!

Lamı Cimi Yok Her Halükarda Lord Uhtred Piçin Teki

Öykü

Kürşat Batuhan Tezel

Birasını içiyor, atını bağlamaya çalışan çömez bir şövalyeyi izliyordu. Dışarıdan gelen motor sesleri beynini deliyordu. Kafasını avuçlarının içine sıkıştırıp bir süre bekledi. Birasını içerken bir süre mutluluk anı. Tekrar düşünmek gerekir. Fakat tiksirmek tehlikesi var. Tekrara düşmekten yahut doğrudan eylemin kendisinden.

-Cidden ağam mı dedi?

-Vallahi ağam dedi.

-Oğlum emin misin adamın İzmirli olduğundan, Doğu Anadolu falan olmasın?

-Sana yalan borcum olsun, doğma büyüme İzmir.

-O laf öyle değil yalnız.

-Ne nasıl değil?

-Yalan borcum olsun, dedin ya işte. O öyle değil.

-Neyse ne işte.

-Yani nasıl olacak ki, ne düşündün? Karşı taraftan borç gibi alıp da kullanacak mısın yoksa karşı tarafa bir yalan atma hakkı vermek gibi mi? Ya da belki, bak ben şimdi yalan atacağım varsa da doğruyu söyleme garantisi vereyim, yalanı da daha sonra atarım şeklinde mi?

-Üçüncü.

-Evet, öyle olur gibi.

Akşam yemeği vakti üç asker kollarına girdi. Yeterince iyi koordine olamamış olacaktı ki askerlerden ikisi de kendi içlerinde kol kola girmişti. Farkında olmadan yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Birden iğrenç bir duraksama yaşadı. "Zavallı öğrenci!" dedi sesli. "Doğru ya! Onu barın çıkışında ben öldürdüm." Nasıl da canını sıkıyordu bu durum. Gösterişsiz, bayağı bir can alış. Neredeyse pişman olacaktı.

-Basbaya arakroni yapıyorsunuz.

-Anakronizm.

-Evet evet, anakronist yaklaşıyorsunuz olaylara.

-Ulan durduk yerde nasıl anakronizm yapabilirim. Ne demek lan anakro-

nizm?

-Evet abi tam bir anakroniksin sen.

“Bayım,” dedi hâkim “o zavallıcağı siz mi öldürdünüz?” Tüm eğilip bükülmezliğiyle “Elbette.” deyiverdi. “Doğrusu, o ahlaksız öldürmekle pek iyi bir iş yaptınız. Parlak bir mermiyle mi girdiniz göğsüne yoksa şerefli bir hançer miydi bu işe vesile?” “Fakat,” dedi, “ben kendim de bir ahlaksızım bizatihi, yemyeşil küften.” Vaziyetten utanır hâldeydi, ne gümüşten bir kurşun ne de hain bir hançer tam kalbe; yediği bok, zalim bir yumruk zavallının güçsüz suratına sadece.

-Hani, çıkar biletleri.

-Biletleri uğrayıp Serkan’dan alacaktık ya.

-Aldık mı biletleri Serkan’dan?

-Almadın mı abi biletleri?

-Güzel kardeşim buraya seninle birlikte gelmedik mi?

-Atla hadi Serkan’ı da alıp geliyoruz. Çıkışta buluşacaktık zaten.

-Serkan’ın var mı bileti?

-Ne bileyim abi ben Serkan’ın var mı bileti.

-Bu adam bizi kapıda mı bekleyecek çıkışa kadar?

-Gerekirse bekleyecek abi.

Öğlene doğru Uhtred’i bir çukura getirdiler. Çukurun başında centilmen bir rahip dikiliyordu. Uhtred zincirlere vurulmamıştı ama rahibin uygar bakışları onu hareket etmek kabiliyetinden alıkoyuyordu. Doğrusu, rahip onun bir ahlaksız olmasıyla ilgilenmiyordu. Hatta bir adamı öldürmüş olmasının da bir önemi yoktu. Mahkemedен sonra ondan bir "korkak" olarak bahsedildiğini duydu ve öyle geldi buraya.

Rahibe yaklaşırken, zihnini o ana kadar duyduklarının en pisinden bir bulantı sardı. Onun, bu kendince bir anlam addetmediği, gidişinden bir tiyatro, bir ayın türeteceklerdi az sonra. Ölümün veya yok oluşun değil; birilerini memnun etmenin, memnuniyetin bulantısıydı bu. Ölümünden ve hatta an meselesi olan kendi ölümünden korkmuyordu çünkü, alçak bir vaizin “Doğru doğrudur, yanlış yanlış.” demesinden korktuğu kadar. Nasıralı’yı da sevmezdi Şeytan’ı da. Ama bu zavallılar; onların lejyonerleri, bu dalkavuklar ordusu... İşte onlara baştan aşağı nefret duyuyordu.

Şimdi çukurun yanındaydı o da. Bu bir şölen olacaksa, karşısında en azından bu puşt yerine idam mangasını görmek isterdi. Rahip mutlu görünüyordu. Bir rahibe öldürmek "lüksünü" veren öğretiydi? Rahibi keyif içinde görmek onu öylesine kudurtuyordu ki; ağzından sökü� dişlerini, geçirmek istedi kendi şah damarına. Böylece baltalayabilirdi bu gösteriyi. Ne yazık ki bunu yapamazdı. Affedilmek de ihtimal değildi.

Rahip vaazına başlamıştı. Uhtred yutkundu. Onu dinlemiyordu. Tüm bu pisliklere hadlerini bildirebileceği çok kısa bir zamanı kalmıştı önünde.

Kahkaha atmayı düşündü. Ancak bunu çok epik ya da sıradan bulabilirlerdi. Niyeti zevklerini baltalamaktı, bir kahraman veya bir ezik olmak değil. Belki de anlamsız sesler çıkarabilirdi giderayak, belki hayvan sesleri. Ancak bu kez de deli zannedilme tehlikesi var. Ve bu -bir delinin idam edilmesi- burayı bir sirke çevirirdi. "Amacım bu maymunları eğlendirmek asla değil!" diye düşündü ve bundan da vazgeçti. Ağlamak, küfürler savurmak ve nicesi hızlı hızlı geçerken zihninden; rahip, bir rahipten beklenmeyecek kuvvetteki tekmesini geçirdi Uhtred'in karnına. Çukura düşerken Uhtred'in aklına harika bir fikir geldi...

Düşüncelere dalmış bir adamın ani infazı kimseyi eğlendirmeyi başaramadı. Uhtred sonunda başarmıştı.

-Sevgili dinleyenler; ben, Okan Bayülgen sizlere Muzaffer İzgü'nün "Lord Uhtred: Bir İdamın Anatomisi" adlı romanını seslendirdim. Yeni serüvenlerde, yeni yolculuklarda görüşmek üzere.-

-Bu ne lan Muzaffer İzgü mü yazmış bu kitabı? Nasıl lan? Bildiğimiz Muzaffer İzgü mü bu?

-Evet abi ne var. Gayet iyi bi yazarımızdır Muzaffer İzgü. Ben bu kitabını da şahsen gayet iyi buldum.

-Oğlum onu mu diyorum. Evet, gayet iyi bir yazarımızdır, evet, ben de severim kitaplarını. Ökkeşlerini, siyasi hicivlerini vakti zamanında ben de okudum. Ama Muzaffer İzgü; güldüren, güldürürken düşündüren, kendi hâlinde bir edebiyatçımızdır. Sen bu dinlediğimiz şeye güldün mü? Gülerken düşündün mü Oktay?

-Evet abi. Yer yer güldüğüm oldu, gülerken düşündüğüm yerler de oldu.

-Oktay siktir et biz seninle tartışmayalım. Aç, radyoya geç. Serkancım sen nasılsın kardeşim ya hiç görüşmüyoruz? Ananeni duyduk, üzüldük. Ameliyata sokacaktınız en son...

Seni Kafamın İçine Gömdüm ve Kokuya Alıştım

Deneme

Rümeysa Sari

Seni bir etin tuzu arayışı, bir balığın suya olan ihtiyacı, bir bebeğin ilgiye muhtaçlığı bittiği güne kadar hatırlayacağıma söz veriyorum, diyerek başlamak isterim sözlerime. Başka türlüüne dayanacak kadar sevgisiz büyütmedin çünkü beni. Eğer sevgi seni kurtarabilseydi sonsuza dek yaşardın. Evine, senin olmadığın bir hayatta girmek çok tuhaf. Terliklerini karşı koltuğa sanki orayı dolduracak heybette biriymiş gibi oturttum. Tam karşıma. Şimdi o terlikleri giydiğinde neler yapıyordun, o anıları düşündüm sanmış olmanı olağan karşılıyorum ama o kadar cesur biri olmadığım gerçeği buz gibi bir su gibi çarpıyor suratıma. O kadar aptalım ki aklımdan geçen tek şey onca zamana rağmen plastik bir çift terliğin ayağının şeklini almaya devam etmekten nasıl geri durmadığı.

Televizyonu açtığımda yayın akışında hâlâ senin de aşına olduğun programlar ve diziler var, bu beni nasıl rahatlatıyor bilemezsin. Tanıdığın dizi karakterlerinin repliklerine verebileceğin olası tepkileri tahmin etmece oyunu döndürüyorum zihnimde. Kendi kendime gülüyorum. Hatta bazen aklımın yerinde olduğuna ikna olmak için abimi de dahil ediyorum ucuz hesaplarıma. “Böyle böyle derdi demi?” deyip onay alıyorum ondan. Sonra sensiz dünyada neler olup bitti onlar geliyor aklıma. Virüsten çok korkardın, aşısını bile göremeden gittin. İnan bütün dozları bomboş bir dereye boşaltıp üstüne işemek istiyorum.

Tekne kazıntım derdin bana. Evet, ben en küçük çocuğum, annesi babası yaşlanmasın diye zamanın gözlerinin içine bakarak ona meydan okuyacağını sanan korkak bir çocuğum. Ancak zaman beni tıpkı Medusa gibi sert, hareketsiz, kaskatı bir taş a çevirdi. Çok ağladım. Kaçımız kendi yörüngesinden kurtulabilecek kadar şanslı doğar ki zaten? Şimdi bu ufacık ömrüme dönüp bakınca hiç tanıdık olmadığım bir duygu sarıyor avuçlarımla. Seni son kez gördüğümü bilmeden gördüğüm o son mutlu ana götürüyor beni. Hem o andan ölesiye koşup kaçmak istiyorum hem de bileklerimden çivilemek istiyorum kendimi o ana. Bu ikilem çaresiz bir hastalık gibi sardı bedenimi. Sorun iç organlarımda olsa bilirdim. Önce kalbimden soluk boruma çıktı sonra boğazıma oturdu bir süre. Sadece beni ele geçirmiş sulu bir salgın gibi, şimdi varabileceği son durakta, dilimin ucunda. Başkalarına da bulaştırmamak adına ağzımı açamıyorum. Onu kendime sakladım. Bisikletle giderken ellerini havaya kaldırmaya çalışmak gibi bir şey bu. Bir bıraksam kendimi hasretinin kokusu ciğerlerime dolup başımı döndürecek ama ufacık bir çakıl taşı beni alt edip zihnimde derin kesiklere neden olabilir.

Evde en sevdiğin yemekler bir süre pişmedi. Ta ki ben mutfağa girene dek. Gittin gideli yaptığım ilk yemek, bana yapmayı öğrettiğin ilk yemek oldu. Ben o gün iki tabak yedim. Bunları utana sıkıla da olsa ilk kez sesli düşünüyorum. Artık düşünemeyecek kadar yorgun düşmek istiyorum. Çünkü ne seni her an hatırlatabilecek kadar yakınma çekebiliyorum, ne de düğümlemlerini gevşetip kendimi asmaya yetecek kadar sarkıtabiliyorum ipi. Bundan sonra ben sonsuz yoksun kalmışlık hissinin merdivenlerinde kafamı bir duvara yaslayarak kozmik bir uykuya dalmayı kendine iş edinmiş bir yetimim ve sensiz bir güne uyanmak zorunda olmanın dehşeti her sabah yataktan benimle birlikte kalkıyor.

Hatırlıyor musun hani biz küçükken abim ışıkları hiç kapatmıyordu, ben de o hafta okulda ilk kez küresel ısınma diye bir şey duyup sabaha kadar ağlayıp sizi uyutmamıştım. İçecek su bulamayacakmışız nolur ışıkları kapatın, diye. O hafta evin her yerine gereksizse söndür kâğıtları yapıştırmıştım. Ama gittiğin günden beri ışıklarımı hiç kapatamadım. Sanki yalnızca bu şekilde odamı başıma yıkılmaktan kurtarabilirim gibi hissediyorum, korkuyorum. Ama beni daha önce hiç korkmuş halde görmeyenler, yola birlikte çıktıklarım, korktuğumu anlayınca birer birer kaçtılar benden. Aldırış etmiyorum çünkü insanın ihanetine sövüp saymak suyun ıslak olmasından yakınmaya benzer. Başta bana yeniden konuşmayı öğrettiler sandım ama kızıl veba alsın onları bana dillerini öğrettikleri için.

Ben küçükken hafta sonları anneanneme giderdik, -hiç araban olmadı- Karşıyaka - Bornova dolmuşuna binerdik. Sonra sen bütün dolmuşlar bizim nasılsa, deyip kendi rahatın için tek kuruş harcamadığın hayatını tüm cömertliğiyle bizim önümüze sererdin. Dolmuşta kucağına alırdın beni, babasının kucağına oturunca bile ağırlığını vermeye utanan küçük kızın büyüdü baba. Hatta geçen 20 Aralık'ta senin baba olduğun yaşa girdi. Ne komik.

Elbette hiçbir acı seninle bir daha asla yeni anılar biriktiremeyecek olmak kadar dizilmiyor yüreğime. Şimdi bir dikiz aynasından geçmişime bakıyor ve yol kenarına atılmış çocukluğuma ağlarken yakalıyorum kendimi. Oyunlar oynayan başka çocukların seslerini işitiyorum. Bitkin hissediyorum. İnsan bir düştün de işten gelmiş kadar yorgun düşmüş dönebilir mi? Hele zihne musallat olan bir yorgunluk var ki kemiklerimi kırabilir. Bazen yokluğuna alışmaya çalışırken kendimi güneşte kurusun diye ipe asılıp orada unutulmuş ve durdukça asıldığı yeri kirletmeye başlayan ıslak bir cam bezi gibi hissediyorum. Geçmişle geleceğin tam ortasında duruyorum.

Sen gidince geçmişim de bir serap misali uçup gitsin diye bekledim, olmadı. Zaten geleceğin kuşkucu ağırlığını göremesem de onu gözlerimin ardında düşmeye her an hazır olan yaşlarımın arasına gizledim. İkisi de o kadar güçlü ki şimdiyi geçmiş ve gelecek arasında ezilmekten kurtarmayı başarabilmek meselemiş. Sensiz geçecek zamanın sonu yok ama pratikte ben yine de saat kullanıyorum. Seni kafamın içine gömdüm ve kokuya alıştım. Ama benim göremediğim sana ait bir kapı var bu odada. Bir anda o kapı açılacak ve sen gideceksin diye ödüm kopuyor. Ya sonra? Endüljansla günahlarımı bağışlayıp bana cennet bahçeleri vaat eden Papa'nın ardından duvarları dövsem ne fayda? Nasıl bulacağım o gizli geçidi? Bana yine boş dört duvar kalacak.

Ayık anlarımda veya uykudayken gözümün önüne gelen görüntüler arasında en sık tekrar eden senin yüzün. Yüzün, ayna gibi pürüzsüz ve ayna gibi berrak. Ama ne zaman ceplerimi yüzüne son kez rastlamak ümidiyle yoklayacak olsam tek bulabildiğim suretinin parmak uçlarımda bıraktığı iz. Ne özlemin susuzluğunu giderecek kadar su var ne de onu boğacak kadar büyük bir sel.

Ben

Şiir

Aslı Su Uluçay

kopup gelen ben
nereden koptuğunu
bilir mi

döndüğünde
ya da
dönmediğinde
bak kendine

kendime ekledim ben
seni -esasen beni-
yine de
ekledim gerçekten

bağrımbasmayı bilmiyorum
yalnızca
kabul edebilirim

henüz daha iyisini
ki u p u z u n bir iyiliktir
kimse görmedi

İlla Olsun Demeyeceksin, Hakkımda Hayırlısıysa Olsun Diyeceksin

Öykü

Eren Sülün

Etnik kimlikleri bakımından toplumda azınlık olan insanların içinde etnik kimliğimle azınlık durumunda neredeyse bir besi hayvanı kayıtsızlığıyla yaşamımı sürüyorum. Böyle hissediyorum çünkü burada yaşadığım hiçbir şey bana ilham vermiyor. Ferit Edgü, H. diye adlandırdığı şehirde tahminimce iki yıl kadar kaldıktan sonra gerçek bir başyapıt olan “O” anlatısını üretmiş. Kariyerini biçimlendirmiş. Yaşadığı travmatik kültür şokuna entelektüel bir somutluk kazandırmış. Ben H.’den sosyoekonomik imkânsızlıklar bakımından hiç de aşağı kalmayacak N. kentinde iki yıldır yaşıyorum ve buraya dair en ufak bir üretimim yok. Gördüğüm her şeyi varlığı kadarıyla algılıyorum. Buradaki deneyimlerimi dramatik bir yapıya dökemiyorum. Çünkü hiçbir şey bana heyecan vermiyor.

Biraz evvel okuduğunuz paragrafı yaklaşık bir ay önce yazmıştım. Kısa bir süre önce ise sanırım bu lanet kırıldı ve yeniden hayata döndüm. Her şey biletlerini satmakla sorumlu olan iş arkadaşımın beni Rewşan konserine davetiyle başladı. Önce bir durdum. Müziğini dinlemiyorum, dilini bilmiyorum, tarzıyla ilgili fikrim yok, diye düşündüm. Sonra dedim ki: “Ulan iki yıldır buradayım bu zamana kadar tek bir kültürel etkinlik olmadı. Sosyal hayatımsa arkadaşlarla evde çay içmek, dışarıda tavla oynayıp işten konuşmaktan ibaret. Madem N. kentinin bana sunduğu tek eğlence bu, ben de bu eğlenceyi dibine kadar yaşamazsam yüzüme tükürsünler.” Geliyorum kardeşim, dedim, kesin geliyorum, yaz beni. O güne kadar biraz Rewşan dinleyip konserde eşlik edebileceğim kadar ezberlerim diye düşündüm. Lo Berde’yi dinledim. ‘Makaram Sarı Bağlar’ın aynısı olduğu için ritmi çaktı beni. Sonra diğer şarkılarından dinledim sarmadı. Gün geldi çattı. Beni konserde motive edecek tek şeyin bütün kötülüklerin anası, benim de can ciğer arkadaşım olan alkol olduğuna karar verdim. Evden çıkmadan önce bardağın kâle alınmayacak kadar kısmına vişne suyu geri kalan kısmına da etil alkolden imâl ettiğim votkayı domuz sıkısı usulü doldurdum. Zaman izafidir ama gerçekten çok kısa bir sürede bitirdim. Termosuma da yarı yarıya kahve ve votka koyup düştüm yola.

Konser düğün salonundaydı. Oraya varana kadar termosun dibini gördüm. Çok mutlu, çok ılımlı, çok sevecen olmuşum. Kapı önünde tanıdıklarla laflayıp içebildiğim kadar sigara içtim. Konser başladı. Giriş şarkısı: Lo Berde... Şuan nasıl

yaptığıma kani değilim ama

“De berde de berde,
lawo destê min berde
evînî bi kul û derd e lo,
Lawo destê min berde
Evînî bi kul û derd e lo,

Lawo destê min berde” kısmından itibaren şarkıyı “Lo Berde lo berdeee yüreğim düştü derdeee ayrılık pusuda imiş senin sevgin ah bendee...” diye başlayarak sonuna kadar Türkçeleştirip söyledim. Sanırım bu kafein ve alkolün karışımından doğan zihin açıklığı sayesinde oldu.

İlk şarkıdan sonra sigara içmeye çıktım. Yavaş yavaş yanıma yaklaşan iki çevik kuvvet polisi kimliğime bakmak istedi. Alkolün ruhumu maksimum derecede inceltişinin verdiği kibarlık ve saygıyla gösterdim kimliğimi. Ben onlara siz diye hitap ederken onlar bana sen diye hitap ediyordu. Yaşları belki benimle aynı belki daha küçüklerdi. Onların da benim de devlet memuru olmamıza ve aramızda statü farkı olmamasına rağmen artık neyin verdiği yetkiyle bilmem tavırlarında kendilerini haklı çıkaran bir kabalık vardı. Kendimi Çehov’un küçük adamları gibi hissettim. “Bir devlet memurunun ölümü” ya da “Aksırık” (Hapşırık da olabilir.) diye geçen bir hikâyesi vardır. Oradaki Çerdiyakov karakterini hayalimde nasıl canlandırdıysam o an ona dönüştüm. Polislerden biri kimliğimi iki parmağı arasında tutarak bana geri uzattı. Alıp cüzdanıma koydum. Konserden içeri girerlerken kapıda biletlere bakmakla görevli sakallı, uzun saçlı, somurtkan ve dış görünüşündeki daha birçok ayrıntıyla bende solcu izlenimi uyandıran adam “Hayır dır, konsere mi?” diye laf atıp polisler öfkeli öfkeli baktı. Polisler oralı olmadan içeri girdiler. Eğlence için düzenlenen organizasyonda, bu insanların kabalığı ve gerilimi körüklemesini ironik buldum. İçimden gerçekten ironik dedim. İronik, alkolün sevdiği bir kelime, alkole iyi bir eşlikçi. Ne zaman alkollü olsam en az bir kere ironik derim. Kolumdaki sıcaklık ve gıdıklanmayla irkildim ve onu gördüm.

“Yaa özür dilerim korkuttum. Çakmak isteyecektim.” dedi. Kim olduğunu bilmediğim güzel büyük gözleri ve güzel kâkülleri olan dikkat çekici bir kadındı bu. Sorun yok, diyerek çakmağı uzattım. Sorun kelimesi boğumlanırken hafiften hohlamayı gerektiren bir kelime olduğundan nefesimdeki alkol kokusunu burnuna taşımış olacak; gözlerinde anlamlandıramaz bir ifade belirdi ama kısa sürede attı bu şaşkınlığı. Öğretmen misiniz, dedi. Maalesef, dedim. Yine bir şaşırma... Şaşkınlık çocuksu yüzüne yakışıyordu. Birinin ilgisini çekmek istersem onu şaşırtacak şeyler söylerim. “Maalesef”in onu şaşırtacağını hissetmişim ama “Maalesef”in devamını getirecek bilgi zihnimde yoktu. Öyle işte deyip omuz silk-tim. Derin bir anlamı varmış da anlatmak istemiyormuşum gibi oldu. Hayalimde öpüştük. Gerçekte o içeri girdi ben de bir bira almak üzere yakındaki markete gittim.

Marketten düğün salonuna gelene kadar birayı bitirdim. içeri girip alkolün verdiği cesaretle kıza açılmaya karar verdim. Düğün salonunun önüne gelip heyecanımı yatıştırırsın diye bir sigara yaktım. Birden müzik kesildi içeriden bağırış

sesleri gelmeye başladı. Sigarayı da söndürmeden daldım içeri. Az evvel hayalimde öpüştüğüm kız polisle tartışıyordu. Puslu kıtalar atlasına dönmüş zihnimde anlamlandırdığım kadarıyla polis arama yapmak ya da kimlik görmek istemiş, (Orayı tam anlamadım.) o da polislere böyle bir yetkileri olmadığı konusunda bağırıp çağırıyordu. Olaya müdahale etmeliydim.

Patriarkal bir tavırla patriarkanın kolluk kuvvetlerine yaklaştım ve “Konu nedir memur bey? Bana söyleyin.” dedim. Kim olduğumu sordular. Hanımefendinin bir arkadaşı olduğumu, olayı tatlıya bağlamak istediğimi ve aramızda halledebileceğimizi söyledim. Hayalimde öpüştüğüm kız olayın beni ilgilendirmediğini kendisinin halledebileceğini söyleyip beni uzaklaştırmaya çalıştı. Elimle dur işareti yaparak onu susturdum. Ceplerimi yokladım. Arka cebimde biradan kalan 88 TL'nin 3 TL'sini ayıklayıp 85 TL'yi iyice dürdüm ve polislerden daha yetkin görüneninin cebine sokmaya çalıştım. Polis elimi çeviklikle tokatladı. Çok kızdılar. Kızı alıp götürdüler bana da kapalı alanda sigara içmekten 188 TL para cezası kestiler. Belki de ülkede bir çevik kuvvet polisinden sigara içme cezası yiyen ilk kişiydim.

Rewşan çoktan gitmişti. Salon da kısa süre içinde bomboş kaldı. Cebimde ceza kâğıdı kalbimde tekrar bir şeyler hissedebiliyor olmanın coşkusu ile baş başaydım altın varaklı düğün salonunda. Yapayalnızdım. N. Kentinin bir yabancısıydım. Artık belki de Ferit Edgü olabilirdim.

Alesta Türkü

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

sevmek alesta
sırf lafta sanma
eli kolu var, yüzü gözü
eni konu berrak muamma
sesinde keçilerin, sözünde ağaçların
ıslığı toprakta, gülüşü bulutlarda
soluğu dereden, sazı ömürden bir türkü.
hepimizi söylemekte
beklemez, beklemeyecek de

varımıza yoğumuza karışacak bir güzel
başımıza geleceği var, duyuyoruz
omuz verip yola getirecek
bal gibi biliyoruz

dikkatin büyük umudu kendisiyle
başımızı o yana çevireceğiz
hep ona, neredeyse
kolay olacak yolu bulması
hayret edilecek bir denge
çekecek canımız duymanın iştahını
dağdan taşta yankısını
keçiler zıplayacak alesta
sesimiz alesta
beklemeyeceğiz.

eleyecek yalanları, ince iş
ayırarak yanlış kaynamış akılları,
ermemiş
atacak yüzümüzün birden fazlasını
sözler verip verip
bir de bakmışız tutacak
ağaçlar duracak alesta
sözümüz alesta
beklemeyeceğiz.

birkaç saniyeye sığacak
taştı mı yer gök dumanaltı
öyle şeffaf, öyle kılçıksız
manzaralar yetiyecek önümüzde
ardımızda tilkilerden bir felek
adımlar iki ileri bir geri
temrin düm tek a düm tek
ıslığımız varacak alesta
toprak alesta
beklemeyeceğiz

karşımıza çıkacak
kafa tutacak yeni yetme devirler
halbuki sarılsanız yeter
yeter, sarılın da bitsin şu zorunlu göçler
bizim ebemizin yaşından
ve kuşağından sual olunmaz, olunmayacak
onulmaz inadiyla yağacak renkler
gülüşümüz uçacak alesta
bulutlar alesta
beklemeyeceğiz

yedi düvel ile düelloya çağrılmışız
gibi
sanki haklı çıkacak gibi cesur
kuşkulu ama ümitvar
karasuların yolu paçalardan akar, biletsiz
yorulmak bizi değil artık
karamsarı bağlar, niyetsiz
dolaşacak ayaklarımız
soluğumuz koşacak alesta
dereler alesta
beklemeyeceğiz

güneş sırtımıza güzel kambur
parmaklarımızda bir ritim
gel de öpme
saklıdır heybesinde cümleleri
çoktan kurulu, köşelerine dünyanın
dağlara ovalara ulaşacak sesi
susulmaz bir dilsiz abecesi
söyledi söyleyecek
başladı durmayacak

sazımız çalacak alesta
ömrümüz alesta
beklemeyeceğiz

her kim buraya gam çizdiyse
her kimse bir gülümseme
hepsini ellerimle öptüm
bittiği görülmemiştir hiçbir türkünün
beklemeyin
korkanları gözlerinizle örtün

Saat Kaç

Öykü

Özden Selim Karadana

Gözümü açıyorum. Annemin evindeyim, küçük odada. Bu odayı oldum olası sevemedim. Ne zaman burada uyusam, huzursuz uyanıyorum. Saat bir olmuş. Yüzümü yıkayıp mutfağa geçiyorum. Kahvaltılıkları çıkarıyorum buzdolabından sessizce. Dünden kalan pideyi ısıtıp salça sürüyorum üstüne. Koyuyorum arasına peyniri, domatesi, biberi... Yanına bir bardak Ice Tea alıp salona geçiyorum. Kulaklığımı takıp Youtube'dan dün akşamki maçın yorumlarını açıyorum. Tatsız bir kahvaltı.

Boş tabakla bardağı alıp mutfağa götürüyorum. Tezgahın üzerine bırakıp arkamı dönüyorum.

“Aaaaaa!” diye bağıyor anneannem.

“Aaa!” diye karşılık veriyorum. Ani sese, sesle karşılık verme gibi bir huyum var.

“Ödümü patlattın be!”

“Sen de benim ödümü patlattın anneanne.”

“Unuttum geldiğini. Bakıyorum orada sakallı bir adam... Fatoş nerede?”

“Şükran teyze rahatsızlanmış ya, onu ziyarete gidecekti. Söyledi sana dün.” diyorum, anlamamış gibi bakıyor yüzüme. Bu sefer biraz daha bağırarak “Annemin arkadaşı var ya, Fikret amcanın karısı.”

“Hee.” diye kafa sallıyor anneannem.

“Rahatsızlanmış. Ziyarete gitti annem.”

“O kadın da bi düzelemedi. Ölse de rahatlasa.”

Öldü de rahatladı muhakkak ama anneanneme söylemiyoruz. Söyleme dedi annem. Cenazeye gidip gelecek. O zamana kadar nöbet bende. Salonda dikiyerek yaptığımız günaydın sohbetinin ardından koluna giriyorum anneannemin. “Gözlüğünü takmamışsın, patiğini giymemişsin.”

Uyanır uyanmaz fırlar yataktan. Önce bi salona bakar annem uyanmış mı diye. Uyanmadıysa geri yatar. Gözlüğünü ve saatini veriyorum eline sırasıyla. Patiğini giydiriyorum. Kapı arkasına astığı hırkasını geçiriyor üstüne.

“Bir şey hazırlayayım ben sana.”

“Yok anneanne yedim ben. Sen niye hazırlıyorsun ayrıca oruçlu oruçlu. Geç otur.” (Duymuyor) “Yedim ben yedim. Geç otur hadi.” diyorum, koluna girip tekli koltuğuna oturtuyorum. Televizyona bağlı olan bluetoothlu kulaklığını uzatıyorum. Namaz kılacağı ben şimdi, dönünce takarım diyerek reddediyor. Bir süre boş bakışlarla bakıyor televizyona. Sonra kendinde o gücü bulmuş olacak, kalkıyor ayağa tuvalete gidiyor. Abdestini alıp kılıyor namazını. Dönüyor salona ağır adımlarla. Ne gözlüğü var ne saati. Gidip getiriyorum içeriden. Gülüyor. Kulaklığı-

nı uzatıyorum, takıyor kulağına.

Açıyorum Kanal 7'yi. Bütün gün sıkılmadan izler. Genelde Hint dizileri oynuyor. Bizim dizilerden on kat daha abartılı oynadıkları için daha iyi algılıyor muhtemelen.

"Fatoş ne zaman gelecek?"

"Akşama gelir." diye bağıyorum. Boş bakıyor. Kulaklığını çıkarması gerektiğini anlatıyorum pandomimle. Çıkartıyor kulaklığını. Tekrarlıyorum. "Akşama gelir." Alaycı bir gülüş patlatarak karşılık veriyor. Kesiyor benimle iletişimi, dönüyor televizyona ben de Youtube'a. Ağzı açık bir şekilde, tam konsantre izliyor diziyi. Arada karşılık veriyor repliklere, bana söyledi sanıyorum. İki kulaklı otuyoruz salonun ortasında. Saat kaç, ezan okundu mu, annen aradı mı, aç mısın, bir şey ye, saat kaç, ezan okundu mu, annen aradı mı, bir şey iç, bir şey ye, saat kaç döngüsüyle saati beş ediyoruz. Gidiyorum yanına, çıkartıyorum kulaklığını.

"Pide almaya gidiyorum. Bir şey istiyor musun dışarıdan?" diye bağıyorum.

"Ne bağıyorsun?" diye karşılık veriyor.

"E duymuyorsun. Pide almaya gidiyorum. Bir şey istiyor musun?"

"Yok. Para vereyim ben sana." diyor koltuğunun arasına sıkıştırdığı cüzdanına yelteniyor.

"Var bende gerek yok."

"Yok. Sen al bunu. Bir de içecek al kendine. Kaç bu?" diyerek uzatıyor eline geçen ilk parayı.

"Yirmi."

"Bu kaç?"

"Tamam yeter yirmi."

"Yok. Söyle sen."

"Elli. Çok bu. Bak on lira daha alıyorum. Yeter bunlar. Ben gidip geleceğim. Elleme bir şeye tamam mı?"

Kafa sallıyor. Çıkıyorum evden. Gidiyorum mahalledeki fırına. Pide kuyruğu. Twitter'a giriyorum kavga, gürültü. Instagram'a giriyorum herkes mutlu. Facebook'a bakıyorum bugün kim doğdu diye, kayda değer biri yok. Sonra tekrar Twitter, tekrar Instagram. Yeniliyorum, yeniliyorum, yeniliyorum... Sıra bana geliyor. İki pide alıp dönüyorum eve. Anneannem mutfakta. Offff.

"Daha iki saat var iftara." diye bağıyorum.

"Ödümü patlattın be!"

"Daha iki saat var iftara. Napıyorsun? Elleme dedim bir şeye. Ben halledeceğim."

"Sen beceremezsin. Fatoş da gitti gelmedi."

"Yahu gelecek. Yetişecekmiş iftara. İki saat var daha. Çorbayı ısıtıyorsun. Soğuyacak. Bırak. Bırak geç hadi salona. Ben halledeceğim."

"Amaaan." diye sinirli sinirli geçiyor koltuğuna. Saatine bakıyor, görmüyor gözü. "Saat kaç?"

"Altı."

“İftar kaçta?”

“Sekiz buçuk.”

Kapatıyorum çorbanın altını. Dolapta ne var ne yok her şeyi çıkarmış. Hep-sini geri koyup salona dönüyorum.

“Hüseyin (dayım)... Mert (abim)... Amaaan Arif(ben). Atv’yi çevir hoca baş-layacak.”

“Var daha hocaya.”

“Ne?”

“Tamam çeviriyorum.”

“Fasulye çıkarttım. Fasulye yapacaktım sana.”

“Ne fasulyesi anneanne? Annem hazırladı her şeyi. Isıtılacak sadece. Ben hallederim.”

“Ne kızılıyorsun?”

“Kızılmıyorum. Bağırıyorum duymuyorsun diye.”

Alaycı bir gülüş patlatarak takıyor kulaklığını. İletişimi kesiyor benimle bir süreliğine. Burası Atv mi? Saat kaç? Hoca niye başlamadı? Annen aradı mı? dön-güsüyle oyalanıyoruz. Vakit geliyor. Mutfağa geçip çorbayı ısıtıyorum tekrardan. Kapı açılıyor. Annem.

“Ooo hoşgeldin Fatoş Hanım. Gezmelere doyamadın.”la karşılıyor annean-nem.

Annem burnundan soluyor, bir şey diyecek oluyor. Boşver diyorum. Sarılı-yorum. Mutfağa geçiyoruz. Anneannemin kulaklığından istifade cenaze hakkında konuşarak hazırlıyoruz iftar sofrasını. Kuruluyoruz masaya. Fonda hocamız. An-nem birkaç soru soruyor ne yaptınız minvalinde. Anneannem oralı değil, bozuk atıyor. Yemek bitiyor. Annem çay koyuyor, ben toplanıyorum.

“Nereye? Kalsaydın biraz daha.” diye ısrar edecek oluyor annem.

“Makale ödevim var yetiştirmem lazım.” diye yalan uyduruyorum.

Sarılıyorum ikisine de, anneannem harçlık veriyor atıyorum cebe. Doğruca durağa gidiyorum. Saat dokuz buçuk. Çok geçmeden geliyor otobüs. Cam kenarına kuruluyorum. Bir gün bile dayanamadığım anneannemi, annemle yalnız bıraktığım için üzülüyorum.

Karanlığa Rengini Veren Çağ *Şiir*

Serhat Keleş

Kısaldıkça kısaldı umutlar,
Bu boylu poslu sokaklarda.
Düşündükçe bu hâli,
Yere düşer omuz başlarım,
Kahrolur dizlerim,

tabanlarım.

Bir sigara yanar,

ışıklı pencerelerin birinde.

Ah benim evim, bahçem,

toprağım, bağım.

Suyun çekilmesi gibi çekildi,

meyveler ağaçlardan,

ümit insanlardan.

Gözümde mendil eksik olmuyor hiç,

Sevmek bile üstesinden gelmiyor,

Öyle karanlık bir çağ bu...

Harici Zevkler

Öykü

Gizem Kargin

Adım sesleriyle birlikte sırtıma doğru yaklaşan insan sıcaklığını duyuyorum. Aylardır temizlenmediği açıkça belli olan kaloriferin üstüne kitabımı bırakıyorum. Bir yandan okuduğum son paragrafı düşünüyor diğer yandan koca gölgeyle karşıma dikilen Mehmet abiyi selamlıyorum.

Şöyle diyor kitapta: "Yaşamın anlatısını ileriye doğru harekete geçiren kayıp nesne, annenin gövdesidir. Ve bu dürtü bizi sürekli düz değişmeceli arzu hareketiyle kaybolan bu cennetin yerine koyabileceğimiz şeyler aramaya zorlar. Bir öyküde karakterin arzuladığı, aradığı kayıp nesne aslında alımlayıcısında da eksik olandır. ... Sükûnet ortamı bozulur, düzen sarsılır, cennet yitirilir."

-Ne okuyorsun kitap kurdu?

Bu lakabı hak etmediğimi düşündüğümünden utanıyorum.

-Ben de okurdum bir zamanlar... Hatta geçenlerde, şu soğuk günlerin birinde, geçtim sobanın başına, elime kitabımı aldım. Neydi kitabın ismi şimdi hatırlayamıyorum. Tam okumaya başladım üç beş sayfa geçti geçmedi ki... Pat pat pat kapı vuruluyor. Baktım bizim akrabalar kapıya dayanmışlar.

Ne için, dedim. İlgimi çekecek bir hikâye bulduğu için gözlerini parıltarak: Bizim bir tarla var da dededen kalma... Onu satma derdine düşmüşler yine. Sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi: Annem ben 1 yaşındayken vefat etmiş, dedi. Babam da sonrasında benim bakımımı üstlenemeyip evden kaçmış. Ben annesiz büyüdüm biliyor musun?

Bu trajik başlıkları nasıl alelade bir olay gibi ardı ardına sıralayabildiğini merak ediyorum. O anda Mehmet abi 1 yaşına geri dönüyor sanki. Annesini son gördüğü ana geri dönüyor. Annesiz geçirdiği her günün acısını çıkarmak için en güneşli gününe dönüyor. Bir yaşına ait neyi hatırlayabiliyorsa o kadar. Yüzleri yalnızca çerçeveden gülümseyen bir fotoğraftan ibaret. Fotoğraftan pay biçiyor. Onları gündelik işler yaparken hayal ediyor. İşten gelirken, yemek yerken, mutfakçı temizlerken, ellerinde ekmekle kapıdan içeri girerken. Yabancılar için bir şey ifade etmeyen ancak o evde bulunanlar için mühim olan şeyler. Çamaşırların kirli sepetinde olması, tezgahta biriken bulaşıklar, insan kokusu sinmiş yastık yorgan. Yaşamın tumturağının, çetrefilinin, yaşamın kaygısının içinde eve gelince bir ai-

lenin olduğunu hissettiren küçük şeyler. Küçük ama varlığını duyumsamadığı bir çocukluktan geçenlerin içinde dağ gibi yıkılmaz bir ağırlık bırakan şeyler. Hiçbir güçle satın alınamayan ancak candan olunduğunda inandırıcılık kazanan, hayale-timsi ve sadece özel bir yeteneği olanların görebileceği küçük şeyler.

Kendince mukayese ediyor. Hayatı için gidilmemiş yolları arıyor. Her nasılsa aynı sona götürecektir olan farklı yollar... Şimdi burada, bu okulda, bize çay getirip götürüyor. Acaba ailesi olsaydı nasıl olurdu? Belki okuturlardı onu, sonuçta akrabaları o gün eve aniden gelmeselerdi kitabını okuyacaktı. Gündelik hadiseler, bitmek bilmeyen insansı gereksinimler nasıl da bizi her defasında imgenin dünyasından çekip çıkarmayı başarıyor? Bilirsin, odanda bir yazıya odaklanmışsındır. İçeri patara kütüre biri girer. Yemek yer misin, diye sorar. İyilik eder kendince ama biraz önceki bütün atmosfer darmaduman olmuştur. Sinirle karışık şunun vicdanını duyarsın sonra: Zaten o kadar da önemli şeyler yazmıyorum. Durduk yere kalp kırmaya gerek yok.

-Tabii... Anneanneler büyütmüş beni, dayımlar. Hepsiyle küsüm şimdi. Yıllardır konuşmuyoruz. Bu tarla meselesi yüzünden. Onlar satacağız diyor. Ben sattırmam diyorum. Hayat işte... En güvendiğiniz insanlar, karınız, kocanız bile gün geliyor sizi şaşırtabiliyor. Aman ha evleneceğiniz kişiyi iyi seçin. Bak şimdi benim kız annesinin yanına bile gitmek istemiyor. Tanıyamamışım hiç. Ben kadına baskı kuramam ki. Bana diyorlar ki vur ağzına iki tane, sustur. Ben bunu yapamam.

Bunu söylerken bir yandan da iyi bir adam olduğunu kanıtladığı için mağrur bakışlar atıyor. Hemen tanıyorum. Haklılığın verdiği iç rahatlığı bu.

O sırada sekiz yaşlarındaki kızı Defne elinde koca bir bakkal poşetiyle içeri giriyor. Demek ki her okul çıkışında buraya gelip yaptığı abur cubur merasiminin sebebi mecburiyetmiş. "İstekli bir mecburiyet." Utanmasın, rahatça yesin diye telefonla ilgileniyorum. Ardından birdenbire gözümün önünde bir Hoşbeş dikiliyor. Al yersin, diyor. Yok, teşekkür ederim sen ye, diyorum. Saniyeler sonra tekrar uzatıyor. Al güzel bu, yersin. Bunun bir iletişime geçme çabası olduğunu şimdi anlıyorum.

-En sevdiğim Hoşbeş'i almışsın. Cips de öyle. Sen de mi sade seviyorsun Defne?

Önce şaşıyor, belli ki teklifini kibarca kabul edip işime dönmemi bekliyordu. Soruya karşı savunmasız yakalandığını belli etmemeye çalışarak Hoşbeş'le birlikte yuttuğu kelimeleri ağzında geveliyor. Poşete yumulmuş kafasını kaldırıyor. Duruşunu dikleştiriyor. Sadece yetişkinlere özgü olan "yabancılara karşı önemli biriymiş gibi görünme" görevini yerine getiriyor. Hazırlığını bitirdikten

sonra ise gerinerek lafa giriyor.

-Eee, evet... Harici zevklerim vardır benim. Bunu etrafımdakiler bilir. Öyle her şeyi yemem. Yalnızca sade Lays ve Hoşbeş...

Bu cevabı duyunca elimde olmadan hayatımdaki bütün harici zevkleri olan kişiler gözümün önünden geçiyor. İçeride bir yerde giderilmesi mümkün olmayan boşlukları, dünyevi alışkanlıklar ile gidermeye çalışan; kendini moda, sanat, eşyalara, okumaya, yazmaya yeter ki ona ait bir şeylerin olduğunu hissettiren işlere adanmış olan kişiler. Burada ittire kaktıra yer edinmeye çalışan, varlığını mevcut kılan hacmi kendi eliyle oluşturan, sonra da bulunduğu düzenden kolayca vazgeçebilen -çünkü hiçbir zaman tam anlamıyla ait olamamışlardı- bahar aylarında havada süzülen polenler gibi bir ağaçtan diğerine rahatlıkla konabilenler.

Hayat hikâyesi biliyorum çocuk. Her gün niye cips yediğini de. Öykü oku sen de belki iyi gelir. Öykülerde bulursun belki aradığın annenin kayıp cennetini. Sus, ağlatacaksın beni.

Levni Hakan Şahin

Adadaki ilkokula atandığımı öğrendiğim günün akşamıydı. Sokak lambalarının aydınlatmakta yetersiz kaldığı okulun önünde duruyor, ilk iş günümün hayalini kuruyordum. Müjdeyi aldıktan sonra havanın düzelmesini bekleyememiş, soluğu dalgaların saldırısına rağmen yolcularını adaya ulaştırmayı başaracak vapurda almıştım. Yazlıkçıların kendisini terk etmesiyle çırılçıplak kalmış olan adanın sokaklarını arşınlarken düşüncelere daldığımdan, zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, okulu gündüz gözüyle görme fırsatını kaçırmıştım. Biraz daha yaklaşıp okulu incelemeye başladım.

Binanın dış cephesine, iki avucunun içinde tombul bir akvaryum balığı tutan, okul üniforması giymiş küçük bir kız çocuğu çizilmişti. Bina o kadar küçük, bahçe o kadar dardı ki, standart ebatlardaki Atatürk büstü kocaman duruyordu. Bir süre sonra, bahçe kapısının açık olduğunu fark ettim. Bir anlık tereddüdün ardından bahçeye girdim, etrafta bir güvenlik görevlisi olup olmadığına baktım. Kimse yoktu. Azgınlığını yedi düvele duyurmak isteyen bir kedinin haykırıışları ve yaprakların hışırtısı birbirine karışıyordu. Binanın doğu cephesinden dışarıya sarı bir ışık yayıldığını fark ettim. O saatte, üstelik yarıyıl tatilinde, okulda birinin olmasının hayra alamet olmadığını düşündüm. Işığa doğru yöneldim. Büyük, ahşap pencerenin ardında, bir adam, sandalyenin üstüne çıkmış, tavandan sarkan ipe bakışıyordu.

Varlığımı hissetmişçesine, başını sakince bana doğru çevirdi. Göz göze geldiğimizde utandım, bakışlarımı kaçırdım. Kutsal bir ritüeli berbat etmiş gibi hissediyordum. Adam ağır hareketlerle sandalyeden indi, ışığı kapatıp içeri girdi. Olduğum yerde, öylece kalakaldım. Birkaç saniye sonra, bina kapısının açıldığını duydum. Kalbim, cezalandırılmak üzere olan bir çocuğunki gibi çarpıyordu. "Buyrun, kime bakmıştınız?" Sese doğru yöneldim. "Kusura bakmayın," dedim, "okula bakıyordum öyle, kapıyı açık gördüm, girmiş bulundum. Buraya atandım da, bi gelip görmek istedim."

Biraz önce intihar girişimi sekteye uğramamış gibi beni içeri davet eden bu ağırbaşlı, kibar adamın okulun hademesi olduğunu ve okul binasının içindeki lojmanda yaşadığını öğrendim. Bana okulu gezdirmeyi teklif ettiğinde, oradan uzaklaşmak, eve dönmek istedim fakat o durumda, adamın teklifini reddetmenin, ona git kendini öldür, demekle eşdeğer olduğunu düşündüğümünden, davete icabet ettim. Hademe Cemil; ellilerinde, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Yanakları çökmüş; saçları henüz seyrelmemişti. Heybetli bir burnu ve derin göz çukurları vardı. Öğretmenler odasını ve sınıfları gezdikten sonra çay içmek üzere, 2/A sınıfının yanındaki kapıdan Cemil'in evine girdik.

Beklediğimden daha geniş bir evdi. İçine bardaklar, şamdanlar dizilmiş cam kapaklı vitrin, orta sehpanın üzerinde duran çiçek desenli vazo, duvarda asılı, altın rengi çerçeveli Kur'an sayfası gibi eşyalar, bana, Cemil'in burada tek başına yaşamıyor olduğunu düşündürdü. Halının üzerinde usulca yatan birkaç pet şişe, çekyatın kenarından boşluğa sarkan iki tek çorap, yemek masasının üzerinde duran, kapağı yarım kapalı tencere gibi detayları da göz önünde bulundurunca, Cemil'in evi, ebeveynleri tatile çıkmış bir liselinin yaşam alanını andırıyordu.

"Ada eskisi gibi değil." dedi Cemil, çayları doldururken. Konuşurken yüzüne bakmıyor, masadaki ekmek kırıntılarını, şaşırtıcı derecede kısa parmaklarıyla eziyordu. "Ben on sekiz sene önce geldim buraya. O zamanlar köy yeri gibiydi. Herkes herkesi tanırdı. Şimdi kim burada yaşıyor, kim yaşamıyor belli değil. Sürekli birileri geliyor, birileri gidiyor. Tabii, milletin bi tane burada, bi tane karşıda evi var. Sen karşıdan mı gidip geleceksin, burada mı kalacaksın hocam? Buralar güzel aslında ama bekâra ev verecek ev sahibi bulamayabilirsin."

İkinci çayı da içtikten sonra müsaade istedim. Evde ruhumu daraltan bir hava vardı. Sanki sürekli hapsürmek üzereymişim gibi bir huzursuzluk hissediyordum. "Hocam motorlar çalışmıyor olabilir, bi kontrol et istersen." dedi Cemil. Telefondan baktım, gerçekten de seferler iptal olmuştu. Cemil, fırtına kendisinin kabahatiymiş gibi, mahcubiyetle büzüldü karşımda. "Kal burada hocam, sabah dönersin." dedi. Mecbur kalacaktım. Davetsiz misafirden, Tanrı misafirine dönüşmüştüm. Bir süre konuşmadan, rüzgârın uğultusunu ve pencerelerin gıcirtısını dinledik. Sonra birdenbire Cemil'in gözleri parıladı. "Rakı içer misin hocam?" diye sordu. "Peynir falan da var." diye ekledi.

İlk dublenin sonunda cesaretimi topladım ve nihayet, Cemil'den bana hocam demeyi bırakmasını rica edebildim. İçtikçe ifadesiz suratı hareket kazanıyor, mimikleri bilmediğim bir dilde yazılmış bir metne dönüşüyordu. Ara ara lafa girecekmiş gibi ağzını açıyor, hafifçe öne eğiliyor, sonra bir şey demeden tekrar arkasına yaslanıyordu. En son ne zaman biriyle karşılıklı oturduğunu düşündüm. Yalnızlığın çehresi tanıdıktı, insan görünce tanırdı ama öyle yanına gidip de selam veremezdi.

"Beni çıkartacaklar buradan," dedi, "yukarıdaki siteye geçecekmişim, burada tek kalamazmışım." Tabağımdaki peynirle oynarken iç dünyama o kadar dalmıştım ki, Cemil'in varlığını unutmuşum. Geçen zamanda rakıya iyice abanmış, ağzı kaymıştı.

"Hemen kâğıt yolladı pezevenkler, daha kırkı çıkmadı Elif'in. Yani, tamam, benim bi başıma bu koca evde oturmam israf ama böyle, kovar gibi, hemen kâğıt falan da ayıp... Elif hiç sevmezdi burayı. Gerçi Elif hiçbi şey sevmezdi. Sıkıntıdan öldü. Kızı büyüttü beri ruh gibi dolanırdı ortada. Tüm gün televizyona bakar dururdu. İnsan iş yapmadan yaşayamaz ki. Ben kalkıp okulu temizlemesem, bahçeyle uğraşmasam, orayı burayı tamir etmesem, ben de ölürdüm. Evin mutfağına bile girmeyi bıraktı bi yerden sonra. Hep beni suçlardı. Ağzını açıp bi şey demezdi ama ben bilirdim. Okuyacaktı, İstanbul'a gidecekti. Hamile kalınca evlendirdiler bizi tabii. On sekiz yaşındaydı daha. Bende de meslek yok, bi şey yok. Amcam

araya adam soktu da hademe olarak atadılar buraya. Ne oldu? Hademenin karısı oldu. Ben ister miydim böyle olsun? Yirmi senedir hayatını mahvetmişim gibi bakıyor bana. Baktı yani... Bakıyordu... İnsan sıkıntıdan ölüyor da vicdan azabından niye ölemiyor hoca? Yirmi senedir vicdan azabıyla yaşıyorum ben. Yanlış anlama, yüz kızartıcı bi şey yapmadım. Gençtik, salaktık, amcamların ambarına giderdik beraber. Bi kaza yüzünden bana kaldı güzelim kız. Düğün gecesi sabaha kadar ağladı. O ağladıkça ben de ağladım gizli gizli. Bizim kız üniversiteye gittikten sonra Elif iyice çöktü. Bi akşam yemek yapıyordum. Sordum ona da: Nohutu etli mi yapayım, etsiz mi, dedim. Etli yap, dedi. Yarım saat sonra bi baktım, asmış kendini. Kaçtım evden. Dokunamadım ona, indiremedim bile ipten. Bugün de sen beni gördüğünde... Yani yapabileceğimden değil de, bakıyordum öyle. Ben asamam kendimi. Elif nasıl yaptı, insan bunu nasıl yapar, aklım ermiyor. Balıkları zehirlemiş bi de. Onlara da dokunamadım. Bak Allah aşkına, hala duruyorlar. Gel bi bak hocam, bak şuna ya.”

Cemil'in peşinden, onu dışarıdan gördüğüm yere, tavanından ip sarkan odaya girdim. Kocaman bir akvaryum dolusu ölü japon balığı, su yüzeyinde hareketsiz duruyordu. “İnsan bunu neden yapar, Allah aşkına, neden yapar ya?” diye yakındı Cemil. Sonra da yalpalayarak odadan çıktı. Bir süre akvaryumu seyretmeye devam ettim. Elif'i düşündüm. Balıkların da çok sıkıldığına kanaat getirmiş olabilir miydi?

Karşımdaki kanepede sızan Cemil horlamaya başladı. Birbirimize bakmadan, karanlıkta yatarak konuşmak daha kolaydı. Dünyanın hiçbir dilinde onu avutabilecek hiçbir kelime olmamasının verdiği rahatlıkla bir şeyler gevelemiştim. Caminin, tül perdenin içinden geçip zemine vuran ışığı, odada birikmiş sigara dumanı tabakasını görünür kılıyor, facia atmosferini abartıyordu.

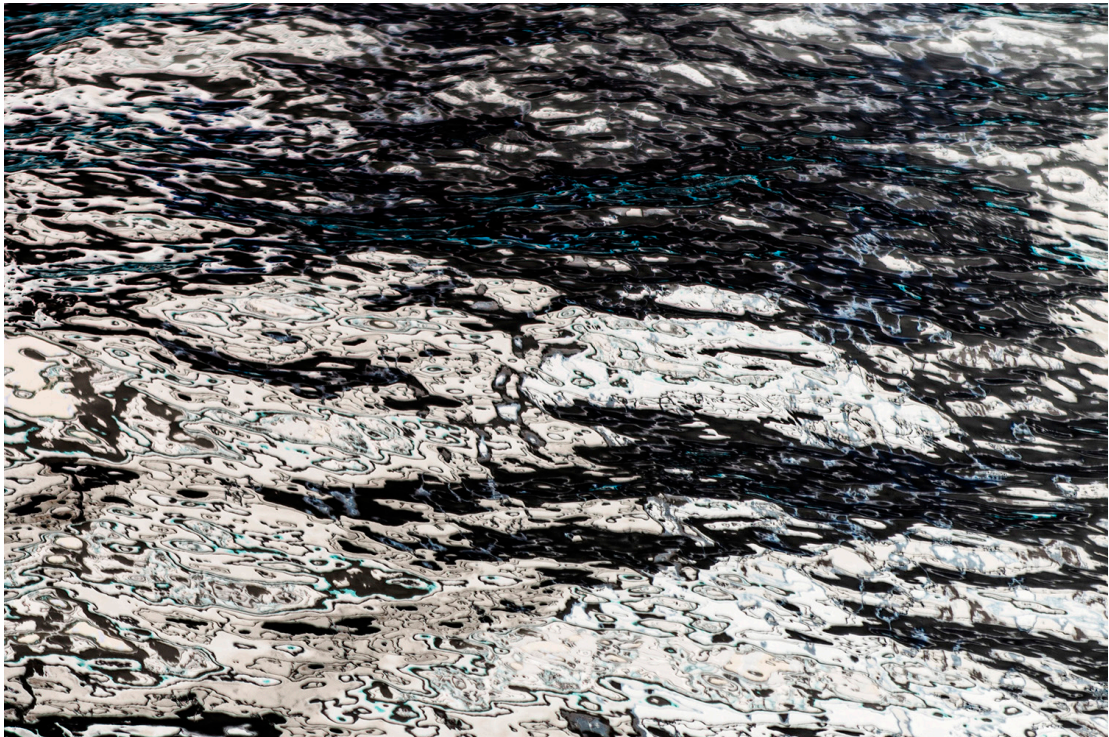
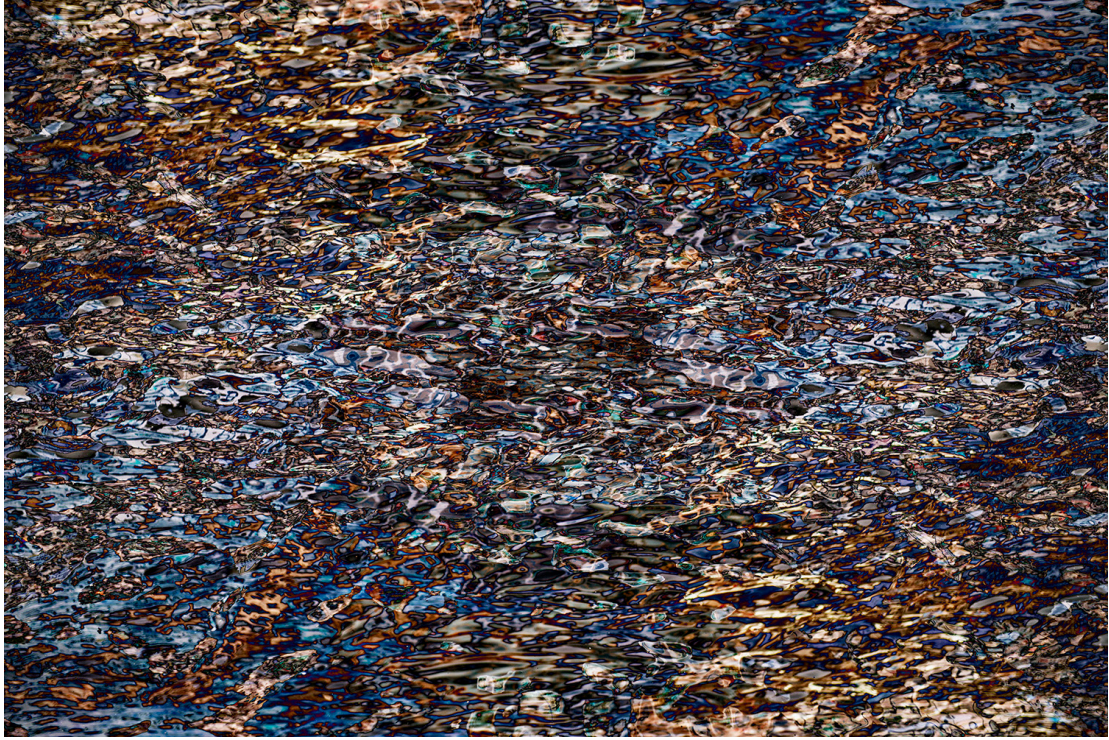
Uyandığımda Cemil yoktu. Önce battaniyeyi sonra da mahmurluğu üstümden atıp alelacele ayaklandım. Evi adımlarken Cemil'e seslendim, karşılık alamadım. Okul bahçesine çıktım. Fırtına dinmiş, güneş açmıştı. Kelimeleşmesi imkânsız, yorucu bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum. Cemil'i göremeyince, arka bahçeye yöneldim. Toprağın üzerinde dikilmiş, ellerini açmış, gözlerini yummuş, bir dua mırıldanıyordu. Yanıbaşında paslı bir kürek vardı. Yine hissetti varlığımı. Gözlerini açtı, başını bana doğru çevirdi. Bu kez gözlerimi kaçırmadım. Gülümse-di. “Günaydın,” dedi, “balıkları gömdüm.” Bir an, niyeysel, sarılmak geldi içimden. Sonra vazgeçtim. Avuçlarımı açtım, bir süre dua eder gibi yaptım. “Başka zaman inşallah.” dedim kahvaltı teklifine cevaben. “Gideyim artık.”

Bahçe kapısından çıktıktan birkaç adım sonra, Cemil'in içeri girmediğini, kapı ağzında beklediğini hissettim. Adımlarımı durdurmadan dönüp baktım. Yüzüne bir tebessüm yerleşmiş, arkamdan el sallıyordu. “Haftaya görüşürüz!” dedi. Haftaya okulların açılacağını o an fark ettim. Cemil'in yüzündeki tebessüm, benimkine sıçradı. “Görüşürüz!” dedim.

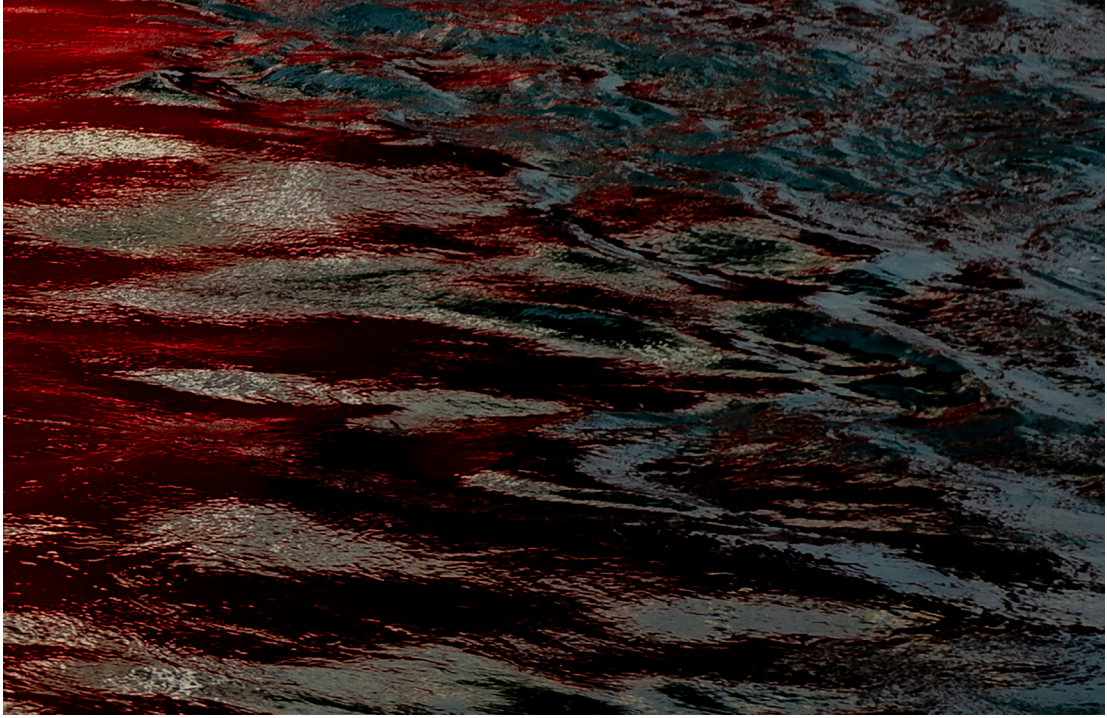

Dance With The Waves *Fotoğraf*

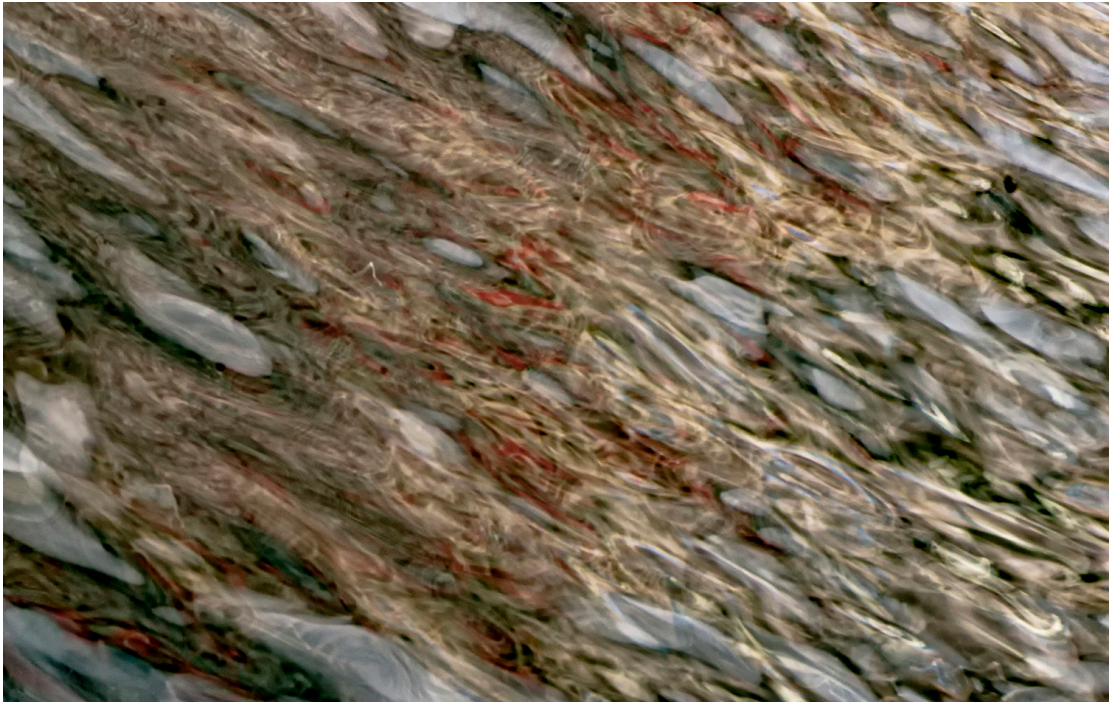
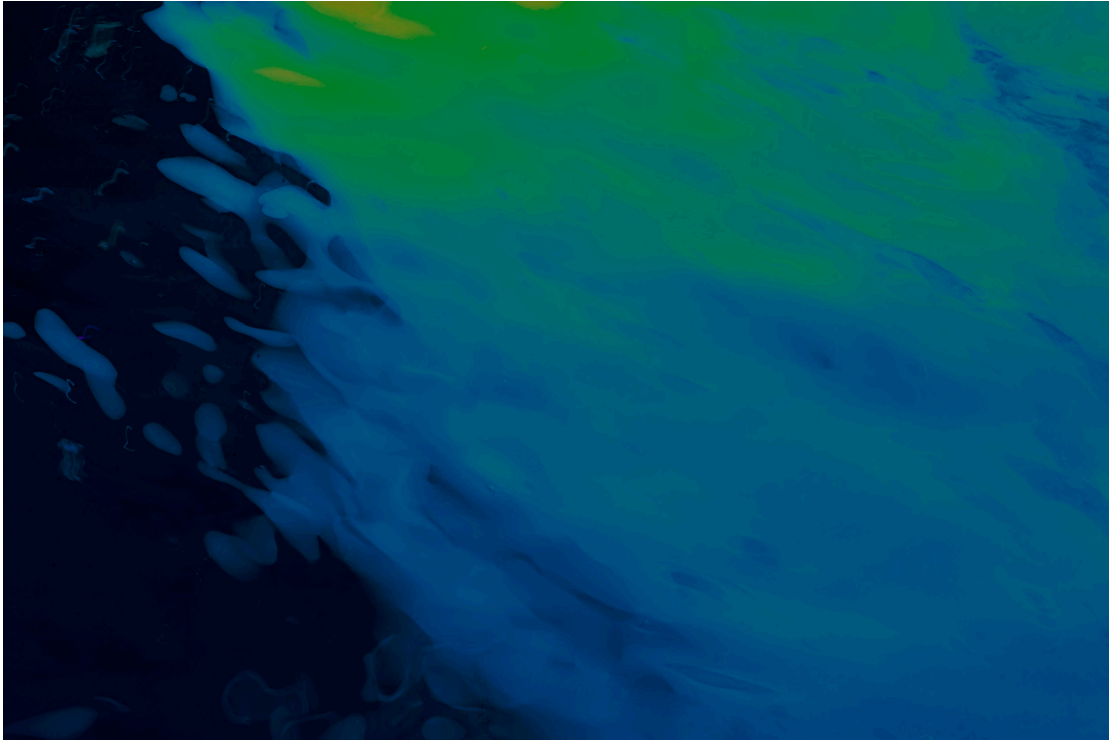
Ayaz Yıldız

Yazarın İlhamı

Öykü

Cevher Tat

Odanın karanlık köşesindeki berjerde oturmuş, masanın üzerindeki boş kâğıda bakıyor. Yazacaklarını orada görebilecek, bakmayı bıraktığı an es kaza uğrayan bir fikri kaçırarak ve hüsrana uğrayıp dağılacakmış gibi bakıyor. Elindeki kalemi sallıyor, aksak bir ritimle masaya vuruyor. Farkında olmadan kalemi ağzına götürüyor, takma dişleriyle ısırıyor. Aniden gözleri kararıyor. Kalemi bırakıp yüzünü ovuşturuyor. Yüzünün yumuşaklığını hissedince kendine geliyor. Sıkıntıyla pencere tarafına bakıyor. İçinde hiçbir şey uyandırmayan apartmanları, gökyüzünün karanlığına vuran beyaz ışıkları görüyor. Bir umutla boş kâğıda döndüğünde, buruşturup odanın bir yerine fırlatmak geliyor içinden. Tam da olmak istemediği bir kişinin yapacağı bir hareket olduğu için vazgeçiyor.

Çalışma hayatında da birçok kez yazmayı denemiş, başaramamıştı. Ama bu tutkusundan vazgeçmemişti. Kafasında birçok tasarı, birçok hikâye konusu vardı. Yanında defterler taşımış, notlar almış, okunması gereken kitapları okumuştur. Zamanın onun yanında olmadığını, vaktinin gelmediğini düşünerek yazma işini erteledikçe ertelemişti. Bir yandan iş bir yandan yazarlık, olmuyordu. Zaman geçtikçe bu işe en uygun zamanın emeklilik olduğuna karar verdi. Fakat emekliliği başladığından beri kaç gün geçti, hala bir ilerleme kat edemedi. Hiç acımadan para harcadığı “Yazma köşesi”nde saatlerce oturdu, bugün olduğu gibi, önündeki boş kâğıda baktı.

Yazma köşesi salonun karanlık tarafında. Pencereden uzakta. Sarı, yapay bir lambader ışığıyla aydınlatılmış. Krem rengi büyük bir masa, lacivert, gösterişli ve işlemeli bir berjer, etrafı kitaplıklarla çevrili. Masanın üzeri dağınık. Not aldığı defterler, ucu kırık kurşun kalemler, kalem tıraşlar, silgiler, kitap ayraçları, altı çizile çizile yırtılmış ve hırpalanmış kitaplar, boş fincan bardakları, ona ilham vermesini planladığı-anısı olan eşyalar; nazar boncuklu bileklik, bir akaryakıt firmasına ait şapka, siyah bir eldiven ve dahası...

Kocası bütün bu olanların garipliğine anlayış göstermeye, yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. Karısının kendisini düşürdüğü bu büyük başarısızlık durumu karşısında üzülmüyordu. Ama asıl üzüldüğü karısının kendisini sabote etmesiydi. Çünkü ortada gerçek bir başarısızlık yoktu. Bir adım ötesine geçmeden aynı yerde kalmaktı hata. Eğer bitmiş bir iş olsaydı o zaman iyiden kötüden, başarılıdan başarısızdan bahsedilebilirdi. Neler yapabileceğini düşünüyordu. “Yazma köşesi” için onca para harcarken söylenmemeye çalışmış, karısının yanında olabilmek için “Bunu da alabilirsin, bu da çok iyi olur, bu eksik olmasın.” gibi önerilerde bulunmuştu. Eşyalar eve geldiğinde karısının mutluluğu ona yetmişti aslında. Dahasıyla ilgilenmiyordu. Tek beklentisi, bu emeklilik günlerinde

biraz olsun karısıyla vakit geçirebilmek, birikimlerini zevk aldıkları ortak bir şey için kullanmak, eski günleri yad edebilmektir. Dostları erken göçmüştü. Gidecek bir arkadaşı kalmamıştı. Düşününce acı olsa da komik geliyordu ona. Birisi “Neden arkadaşlarınla görüşmüyorsun?” dese “Öldüler.” diyecekti. Zaman ona katılık değil, kara bir mizah anlayışı vermişti. Tabii ki alındığı için karısına hiç şaka yapamıyordu. “Beni meşgul ediyorsun. Biliyorsun yazacak çok şeyim var ve o kadar vaktim yok.” dediği için karısıyla konuşamıyordu bile. Yuvasında yalnız hissediyor, kendi düzenlerini ve yaşam alanlarını kuran çocuklarının dünyasına girmekten çekiniyordu. Büyük oğlan endüstri mühendisi, küçük oğlan hemşire olduğu için memnundu. Karısı gibi yazma hobileri- karısı buna hobi denmesinden nefret ediyor- veya sanatla ilgili herhangi bir uğraşları olmadığı için şükrediyordu. Çaresizce karısının çabalarını seyrediyor, evden uzak kalabilmek için her gün uzun yürüyüşlere çıkıyordu.

Kadın “Bugün, o gün değil.” diyor içinden. Yazmaktan vazgeçiyor. Zaman bugün de onun yanında değil. Hem saat de geç olmaya başladı. Yine de günü boş geçirmemek için not defterlerinden bir tanesini seçiyor, kapağını açıyor ve işlenmeyi bekleyen güzel bir fikir arıyor.

15.03.2002

Mutluluk ülkesi. Her şey standarta oturmuş. Evler, işler, aileler. Herkes iki çocuklu, 3+1 bir evde. İşinde gücünde. Ama herkes aynı işi yapıyor. Kimse kimsenin mutsuzluğunu bilmiyor. Herkes herkesi mutlu sanıyor. Çünkü herkes gülümsüyor. Ne hisse derse hissetsin gülümsüyor. Aslında herkes üzgün.

19.03.2002

Seçmediğimiz şeyleri ne kadar çok sahipleniyoruz. En çok bunların bize zarar verdiğini göremiyor muyuz? Mesela aile. Ailemizi seçemiyoruz. Ama çok sahipleniyoruz. Ben bunu sevmiyorum, değiştirmek istiyorum deme hakkımız neden yok?

21.03.2002

Hayalini gerçekleştiremeyen bir karakter. Koşullar buna izin vermiyor. Evliliği, çocukları, işi hepsi bağlıyor onu. Sevmediği biriyle evli. Ama bundan da kopamıyor. Çünkü başkasının onu o kadar sevmeyeceğini ve kabul etmeyeceğini düşünüyor.

22.03.2002

İş toplantısı. Her departmandan yöneticiler var. Kalite müdürünün yürüttüğü bir toplantı. Kalite müdürü yeni kararını açıklar. “Bundan böyle, hiçbir şey standart olmayacak. Hem iyi ürünler hem kötü ürünler çıkacak. Biz iyi ürünler üretmek için elimizden geleni yapacağız ama defolu ürün diye bir şey olmayacak. Onlar da bir ürün. Fiyatları daha ucuz olabilir.” Gerçekliğin mükemmel olmadığını bilen bir karakter.

20 yıl önce yazdığı notlara bakınca, Ne kadar da çocukça fikirler, diyor içinden. Halbuki 20 yıl önce 45 yaşındaydı. Pek de çocuk denecek bir yaş değil. Yalnız not defterine her yazı yazdığında heyecanlandığını anımsıyor. Bir simyacının ölümsüzlüğün sırrını bulması gibi, heyecanlandığını anımsıyor. Ama onu heye-

canlandırır şeyin ne olduğu hatırlayamıyor. Anlık gelen büyük keşif duygusunu bulamıyor içinde. Bir yerlerde saklı ama bulamıyor. Bu not defterlerinden yazacak bir şey çıkmayacağını düşünüyor. Yeni bir konu gerekiyor ona. Belki de tek bir öyküm olacak, ama dünyanın sırrını açıklayacak bir öykü olacak bu, diye geçiriyor içinden. Tek öyküsüyle dünyanın sırrını açıklayan, dünyaca ünlü yazar olarak vereceği röportajları hayal ediyor. Büyük bir basın ordusu karşısında, sorularıyla sıkboğaz ediyorlar. Dünya basını olduğu için röportajlar İngilizce gerçekleşiyor ama o Türkçe düşünüyor.

“Tek bir öyküyle adınızı bütün dünyaya duyurdunuz. Şimdiden 60 dile çevrildi. Yazacağımı yazdım, başka da yazmam, diyorsunuz. Dünyadaki bütün insanların neden o cevherinizden mahrum ediyorsunuz?”

“İçimden böyle geliyor çünkü. Bir simyacı gibi çalıştım bunca yıl. Sık dokuyup sık eledim. Ortaya bu çıktı. İşte ölümsüzlüğün sırrını buldum ve bu kadar. Daha fazla yazacak bir şeyim yok.”

“Eşinize sürekli daha yazacak çok şeyiniz olduğunu söylüyormuşsunuz. Fikriniz nasıl değişti?”

“Yazma köşem var evde. Orası için ne kadar uğraştım bilemezsiniz. Ama sonunda büyük buluşumu gerçekleştirecek ortama sahip oldum. Dünyanın sırrına ulaşmışım gibi geliyor. Bu bir külliyatla da olabilirdi, bir öyküyle de. Bir öyküyle oldu. Daha fazlası boşuna çaba. Böyle üstten konuşuyormuşum gibi gelebilir ama sadece olanları söylüyorum. Beni mazur görün.”

“Edebiyat eleştirmenlerinin bütün gündemi yazdığınız öykü. Yapımcılar hayatınızı incelemek, belgesellerinizi yapmak istiyor. Sıcak bakıyor musunuz? Hatta daha bu sabah belgeseli onayladığınıza dair bir haber yayınlandı.”

“Görüşüyoruz. Benim de kafama yatarsa neden olmasın?”

Şimşek gibi parıldayan gözlerini boş kâğıda yöneltiyor. O büyük boşluk karşısında eziliyor. Kalkıyor masadan. Yatağa, eşinin yanına geçiyor. O büyük esere ulaşmasına az kaldığını seziyor. Fakat not defterlerindeki konular yeteri kadar iyi değil, hatta berbat. Yeni bir konu lazım ona. Gözlerini kapatıp Tanrıya yalvarıyor içinden. “Büyük eserimi, ilk öykümü, mükemmel olacak o ilk öykümü rüyamda gördür bana! Senden ne istedim ki bunca ömrümde? Bunu ver bana. Ölmeden son dileğim. Bana sadece bunu ver.”

Gece sahiden ilginç geçiyor. Çok canlı rüyalar görüyor. O kadar canlı ki uyandığında gerçekliğinden kurtulamıyor ilk anda. Hemen “Yazı köşesi”ne koşuyor. Eline kalemi alıyor. O boş kâğıdı doldurmak üzere ilk cümlesini yazıyor. “Bütün evren aslında benim, ağacın dalı kırılıyor, benim canım yanıyor.” Devamını getirmek üzere kalemini sıkıyor avucunda. Takma dişlerini sıkıyor, nefesini tutuyor, gözleri kararıyor. Elleriyile yüzünü ovuşturuyor. Gördüğü rüyaların hiçbirini hatırlayamıyor.

Yine de Çok Sağ Ol

Öykü

Aslı Ekici

Candan, kendi ömrünü uzatmak için benimkini kısaltmaya ne zaman karar verdi bilmiyorum. O daha fazla uyusun, olması gerektiği kadar güvende olsun, tuvalete girdiğinde yapılacak işleri planlamak yerine yalnızca komik video izlesin, keyif kahvesine mutlaka zaman bulsun ya da her neyden zevk alıyorsa onu daha fazla yapsın diye uzun süredir hayatında ben varım. Bir süre önce sevgilisinde kalmaya gitti. Giderken arabasının anahtarını bırakmış. Hafta sonu meyhaneye gidelim, dedi. Cuma akşamı “Yarın arabayı anneme bırakır mısınız?” yazmış. “Saat üçte seni meydanda bekliyor olacak.” Arabayı çıkardım, yolu yarılardım ki Candan arayıp annesinin vazgeçtiğini söyledi. Geldiğim yolu geri döndüm. Bu sefer park yeri bulamadım. Bir buçuk saat boyunca park yeri aradım. Apartmanın merdivenlerinden çıkarken Candan’ın attığı ses kaydını dinledim. Abisinin kedisini rehin aldığı, arabayı vermezse kedisini öldüreceğini anlatıyor. Ya da bunun gibi bir şeyler. Ağladığı için tam anlayamadım. Arabayı çalıştırdım, abisinin bana attığı konuma, şehrin diğer ucuna doğru yola çıktım. Konumun altına mesaj olarak “Sana biraz uzak ama nasıl olsa çalışmıyormuşsun.” diye not yazmış abisi. Cevap yazmadım. Vardığımda hava kararmıştı. Candan’ın abisini ilk kez gördüm, ayı gibi bir şeydi. Orada, sanayide büyümüş. Arabayı verip kediyi aldım. Abisi biraz beklesem beni şehre bırakabileceğini söyledi. Gerek yok ben kendim giderim, dedim. Kediyle yollarda zorlanma diye ısrar etti. Kurtulmak için arkadaşım beni gelip alacak, dedim. Kedi kafesi elimde tren istasyonuna yürüdüm. Geldiğim yolun iki katı sürede eve vardım. Telefonuma bakınca Candan’ın mesajını gördüm. “Odamdaki dolapta sarı elbisem var, senin yolunun üstü gelirken onu bana getirir misin? Bu akşam benim için çok önemli biliyorsun. Tırmık iyi değil mi? Sende kalsın şimdilik.” Dolabındaki milyon tane kıyafetin içinden sarı elbiseyi buldum, bu sırada tüm dolabını dökmek zorunda kaldım. Öyle geri tepmek gibi olmasın diye hepsini katlayıp dolabı düzenleyerek geri yerleştirdim. Sarı elbiseyi poşete koyup giyinmek için odama gidecekken ne kadar aç olduğumu fark ettim. Meyhanede yerim daha fazla geç kalmayayım. Daha Candan’ın sevgilisine uğrayacağım diye hiçbir şey yemedim. Kediye su ve mama bırakıp evden çıktım. Candan’ın attığı konumdan sevgilisinin evini kontrol ettiğimde ters istikamet olduğunu fark ettim. Bindığım otobüsten inip karşıya geçip yeniden bindim. Apartmanda asansör geçici olarak bozukmuş, beş kat merdiven çıktım. Kapının üstünde “Canım bekledik bekledik gelmedin, daha fazla geç kalmayalım diye çıktık. Yine de çok sağ ol <3” yazıyordu. Elimdeki poşeti kapının önüne bıraktım. Meyhane çok kalabalıktı. Candan beni “Nerede kaldın hayatım!” diye karşıladı. Bizim masada en az on kişi vardı, mezelerden neredeyse bir şey kalmamıştı. Garsonu yemek siparişi vermek

için çağırdım. Mutfağın kapandığını söyledi. Aç karnına başladım rakı içmeye, çok geçmeden masadan kalkmaya karar verdiler. Candan'ın üzerinde nakit yokmuş onunkini de ben ödedim. Gideceğimiz mekân için navigasyon açtım. Birden yanımda bir erkek sürüsü belirdi. Candan'a doğru bakıp aralarında gülüşmeye başladılar. Gruba hızlı olmamız gerektiğini söyledim, koşmaya başladık. Biz koşunca erkek sürüsü de peşimizde koşmaya başladı. Bizim grup çil yavrusu gibi dağıldı. Candan, sevgilisi ve ben kaldık. Candan'ın sevgilisi ne oldu diye yanıma yanaştı. Boku yedik, dedim. Yakında anneannesinin evi varmış oraya gidelim, dedi. Ara sokaktan sapıp eve vardık. Evde anneanesi yoktu. Kadının yaşayıp yaşamadığını sordum, ikisi de cevap vermedi. Adam Candan'ı teselli ederken koltukta öpüşmeye başladılar. Ev müze gibiydi, çok fazla değerli eşya vardı. Masanın üstünde bir kâse leblebi vardı. Bütün gün bir şey yemediğimi hatırladım. Leblebiler tazeydi. Kadın ölmüş olamazdı. Candan'a "Gidelim, burası hiç güvenli değil." dedim. "Asıl dışarıyı güvenli değil, bu gece burada kalmak zorundayım. Korkuyorum beni yalnız bırakma." dedi. Kapüşonumu kapatıp koltukta uyuyakaldım. Sabah uyandıgımda Candan ve sevgilisi yoktu. Tekli koltukta yaşlı bir kadın bana bakıyordu. Birlikte kahvaltı ettik. Kadın bana ölen kocasının ıstakoz çiftliği olduğundan bahsetti. Beni çiftlikten restoranlara dağıtım görevlisi olarak işe aldı. Şimdi bana verdikleri arabayla ilçeden şehre ıstakoz taşıyorum. Çiftlikteki adamlar kara kıştayız hava çok soğuk sen yine de arabanın klimasını aç, en soğuğa getir, dediler. Gazı kökle, sonuna kadar yolu olabildiğince kısalt diye tembihlediler. ıstakozlar yolda bazen kutudan dışarı fırlıyor, sağa çekip onlar beni ısıramadan bir çomağı ısırtıp yerlerine koyuyorum, şimdiye kadar ölen olmadı. Akşam üstüm balık kokuyor, Candan neredeyse eve hiç gelmiyor ama eşyaları hâlâ benim evde duruyor.

Günsu Özkarar

87 Ankara doğumluyum. 2009'da Bern'e, 2013'te İstanbul'a taşındım. Şu an 35 yaşında ve Büyükkada'da yaşayan orta yaş bunalımındaki bir genç kadını. Bugüne dek yaşadığım tüm şehirlerin en iyi terapistleri ile seanslara girdim ve onlara çeşitli para birimlerinde ödemeler yaptım. Bugün hâlâ Z. A. ile devam ediyorum. Param azaldı ama hayattayım. Bu yazı kişisel bir deneyimin öykülenmesidir ve bir dizidir.

1988 Doktor A. B. Hikâyesi:

Yoğun bir gün. Bir hafta önceden alınmış bir randevum var, bir anneanne, anne ve kızıyla ön görüşmeye gireceğim. Yine bir baba problemi olduğunu seziyorum. Aynaya bakıyorum... Kendi babama benzeyip benzemediğimi anlamak için dudak kenarlarımı büzüyorum. Babamın dudaklarının kenarında değişik çizgiler vardır. Bende var mı diye kontrol ediyorum. Yok, ama o hareketi yaparken aynada babamın sureti beliriyor, bir süre göz göze geliyoruz, sonra seansımın küçük bir çocuk olduğunu hatırlayınca yüzüme su çarpıyorum, su kendi babamla yüzleşme arzuma o anlık son veriyor.

Ben hatırlamıyorum. Annem o yıllardan teyzemi taklit ediyor olmalı ki, beni hemen bir pedagoga taşımış. Hemen derken abartmıyorum, doğurduktan bir buçuk yıl sonra... A. Bey anneme şöyle demiş: "Bu çocuk babasını tanımıyor olsa da dedesi ile mutlu görünüyor." Çünkü ben oyuncak evde dedemin yerine hemen babayı oturtmuşum bana bu bebek baba, nereye otursun, dediklerinde... Neden bilmiyorum bu hikâyeye hiç inanmıyorum. Zaten sonrasında annem babamla beni düzenli buluşturmaya başladı ve gerçekten de babam çeşitli masalarda yer almaya başladı. Aslında annemin hikâyesi yani bu. Benim hikâyem olsa olsa şöyle olabilir:

Gözlüklü bir surat bana yaklaştı, ağlamak istiyorum ama annem elimi tutuyor. Bir bebek uzatıyor bana ve bebek evini gösteriyor. Dışarıdan gelen kedi sesini duyuyorum, dikkatim dağılıyor. Annem, kadın bebeği bir sandalyeye oturtturuyor, gözlüklü adamın elinden diğer bebeği alıp annemin bebeğinin karşısına oturtturuyorum.

1988 A. B. Hikayesi Devam:

Benim uzmanlık alanım zaten çocuklar ve çocukluk. Bir anne veya baba nasıl bir endişe ile yaklaşıyorsa o endişeyi çözmek adına, çocuğun dilinden tercüme yapmaya çalışıyorum yıllardır. Danışanımın annesi de, kızının bir yerlerde babasının öldüğünü söylemesi üstüne dehşete kapılarak gelmişti. Çocuklarda ölüm kavramı daha nettir, var olmayan yoktur. Ama baktım ki kadının kocası gerçekten yok, ben de kurduğum oyun evinde oyuncak sofraya önce dedeyi, sonra da babayı oturturdum. Annesi biraz müdahaleciydi, o da hemen anneyi oturttu. Danışanım uyumlu bir çocuktü, annesini de hemen izleyerek taklit etme yetisi vardı. Neticede karnı acıkmış olan herkesi masaya oturttu. Hâlâ öyle midir ve babası hâlâ bir ölü müdür onun için merak ediyorum doğrusu. Acıkana sofrada tabak verenin kalbi büyüyünce de büyük kalır kanımca. Yıllar oldu, bir daha görmedim. O yıllarda popüleritemden ötürü gelen giden ve arayan çok oluyordu. Şanssızlık ki bu aileyi not etmeyi ihmal etmişim, haliyle izleri onlar da tekrar aramayınca kayboldu. Benim de ihmalkârlığım...

1996 E. K. Hikayesi:

Küçük, tatlı bir ofisim var. Bahçeye bakıyor, sekreterim fazla görev bilincinde, onun enerjisinin beni yorması hariç keyfim çok yerinde. Belki kızıma atölye bile düzenleyebileceğimiz bir alan burası. Kirayı rahat rahat ödesem yeter. O sebeple seçim yapmadan gelen her teklifi kabul ettiğim, her hastaya evet dediğim bir dönem. Yeni başlayacak kızın ismini unuttuğumu da ofisin kirasını ödedikten sonra fark ediyorum. Ah çok affedersiniz diyemem değil mi, kendime kızıyorum biraz ve görüşmeye girmeden ne olur ne olmaz kızın ismini birkaç kez tekrarlıyorum.

Yine annem tarafından götürülüyorum. Evimize en yakın doktor oymuş, yürüyerek gidip yürüyerek geliyoruz ama işin tuhaf tarafı zor zamanlardan geçen asıl kişi annem. O dönemki sevgilisi ile kıskançlık yüzünden çok kavga ediyorlar ve bir akşam evden çıkıp, bahçeye sığınarak, annemle öyle duruyoruz, annemin ağladığını ve onu avuttuğumu hatırlıyorum. Bu çok tuhaf, çünkü sanırım beni terapiye yollayıp, dolaylı yoldan tedavi olabileceğine dair takıntılı inancı o zaman başlıyor. Terapistimizin kızının Bilkent'te bir oyunculuk öğrencisi olduğunu öğrenince annem daha da heyecanlanıyor olmalı ki, sosyalleşilen her ortamda bundan bahsediyor. Ben kızın adına rahatsız oluyor ve ilerleyen yıllarda sırf karşılaşmayalım diye onun oynadığı oyunlara bile gitmiyorum. Köşe kapmaca oynadığım bir hayalet isim yaratılmış oluyor.

1996 E. K. Hikayesi Devam:

Ankara'da ufak bir ofisim vardı. Kendi hâlinde bir uzmandım. Kızımın da çok yakından bir ilişkim yoktu çünkü o tamamen sanatla ilgileniyordu ve Bilkent

Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Tiyatro Bölümü'nü de yeni kazanmıştı. Danışanımın annesi kızının Bilkent'in sınavlarına hazırlandığını söylediğinde bunun üstünde durmadım. Daha çok yaptığım ankette kızın yazdıkları ilgimi çekti. Bir takım rüyalar gördüğünden ve aniden sesler duyduğundan bahsetmişti ankette. Annesinin sesini andıran bir ses ona ansızın bağıyor ama sonra şefkatli bir sesle o cümleyi tekrarlıyormuş. Bunu okuyunca iki ihtimal üstünde durdum. Ya annesi gerçekten kızına bu şekilde dengesiz davranıyordu ya da kız annesine duyduğu aşk nefret ilişkisini kafasında bu şekilde biçimlendirerek koruyabiliyordu.

Hayır Yazamazsın

Deneme

Deniz Bayramoğlu

Aslında bugün iyi hissediyorum. Hiçbir sorun yok ve hayat istediğim gibi akıyor. İşlerim de yolunda bence. Sağımı, solumu, önümü, arkamı hep kontrol ettim ve kötü hissetmeme sebep olacak bir şey bulamadım. Bakın inanmazsınız her halının altına baktım. Süpürdüğüm ve orada kalan ufacık da olsa bir dert vardır da beni üzer belki diye. Buldum minik dertler ama zamanında neden dert ettiğimi anlamadığım için canımı sıkamadılar. Eskilerden hayır gelmeyeceğini anlayınca kendime yeni dertler yaratmaya çalıştım. Sevdiğim herkese sataştım. Sevgilime nazlandım önce. Fazla naz aşık usandırmadı ama güzel güzel çekti nazımı. Anne me dert yakındım. Of, desin diye yaptım ama ne dediysem çözdü. Arkadaşlarımın yaptıkları işleri beğenmedim. Hepsi haklı bulup eleştirilerim için teşekkür ettiler. Dertlenemedim yani anlayacağınız. Sonra artık umutsuzca iyi hissederek ne yap-sam diye düşünürken aklıma kendim geldim. Dedim canım kendim beni yarı yol-da bırakmaz kesin tadımı kaçıırır benim. Dedim hadi kendini göster. Göstermedi. Tam da dün gece “Amaaan benden kıymetli mi?” deme kararı almış. O da olmadı. En son artık neredeyse kötü hissedemediğim için kötü hissedecektim. Oh, dedim oluyor, olmadı. O kadar huzurlu bir gün ki ne yapsam bana mısın demiyor.

Hayır hayır delirmedim. Neden kötü hissetmek isteyeyim durduk yere. Sa-dece biraz yazı yazmak istemiştım. Tüm inadım birkaç kelimeyi yan yana koy-maktı. Okunacak bir metin olsun istemiştım. Belki biraz anı eklerdim, belki biraz benzetmelerle anlatırdım ne demek istediğimi. Bilmiyorum. Sadece yazmak iste-miştim.

Huzurlu yazı mı? Güldürmeyin lütfen. Yok öyle bir şey. Huzur fazla tamam ama mutluluk mu? Hiç anlamamışsınız siz. Kimse mutluluk görmek istemiyor. Kimse huzurlu bir şey okumak istemiyor. Herkes kendisinden kötüsünü aradı-ğı bir define avında. Elllerinde bir harita, haritada sayısını hatırlamadığım kadar mutsuzluk var. Yani haritanın tamamı hazine gibi aslında. Her tanık oluş bir “Oh!” demeye denk geliyor. Ve yeterince mutsuzluğa tanık olup ipuçlarının tamamını toplarlarsa ödül de kocaman bir “şükür halimize” iç çekişi.

Ben de bu yüzden istedim mutsuz olmayı. Sadece yazı yazmak için. Sadece anlatabilmek için. Ama yine beklentilere takıldım. Yine “yaşamaya çalışma” ko-şusunda “toplumun çoğunluğu” engeline takıldım. Yine yapamadım. Başarama-dım. Başarmayı denedim ama olduramadım. Nereye adımımı atsam o çoğunluk koydu yol tabelalarını. Tabelaları takip etmediğimde de yollara hep canavarlar koymuşlardı. İrili ufaklı, örflü adetli, gelenekli görenekli canavarlar. Yazım kaldı elimde demiştım. Kelimelerim özgürdü. Onu da aldılar. Neyse en azından artık mutsuzum. İşte şimdi hakkıyla bir yazı yazabilirim. Şükür halimize, bunu da ya-zamayabilirdim neticede.

Cansiperane

Öykü

Görkem Çolak

O gün benim için akrep on ikiyi vurunca değil, Gürcan abiyi basketbol sahasının kapısında gördüğümde başladı. Gürcan abi kapıyı gıcırtyla açtı ve herkesi selamladı: “İyi akşamlar beyler.” İri gövdesiyle dikkat çeken bir tipti. Ellerinde hışırtılı poşetlerle parkın kıyısından geçen mahalleli, o akşamüstünü ötekilerden ayırt edemezdi. Bir düzine terli adam tel örgülerle çevrili betonun üstünde dört dönüyor, bir maç bittiği gibi yenisi başlıyordu. Manzara evvelki günkünden farksızdı. İnsanların günün önemini bilmesine lüzum da yoktu. O gün Gürcan abi, beni çalıştığı kumaş fabrikasına aldırma girişiminin nasıl geçtiğini anlatacak. Aradığımda, “Baskete çıkınca konuşuruz.” demişti. Yani anlam ve önem, talihliysem, bana kadar vardı.

Gürcan abi'nin sahaya vardığı sırada güneş istirahate geçiyor, sema kızıla çalıyordu. Bu boyalı gökyüzü, sanki bulutların güneşi bir çay daha içmeye ikna ettiği akşamlarda beliriyordu. Esasen, insanın bir haberi heyecanla beklerken kandiği bir yanılısamaydı bu. Dünya insanı gıdıklamaya yer arıyordu, yeter ki insanın ondan en ufak bir beklentisi olsun.

Öte yandan top oynamak için en güzel saatler, en kıyak havalardı. Mesa-iden çıkanlar, şut atmayı bilenler ve veteran takımı bu vakitte belirirlerdi. Her yaştan adam vardı. Sahanın gelen gideni, adeta belli bir sırayla sahneye çıkardı. Avare liseliler öğleden sonra aylak aylak şut salları, çekirdek çıtlardı. Ara sıra hır-bolar da onlara takılır, para ya da sigara ister ve defolurlardı. Bunlar sahnenin ön gruplarıydı. Güneş çekildikçe saha da kalabalıklaşır, assolistler tek pota maçlara başlardı. Ekseriyetle üçe üç, nadiren de dörde dört oynardık.

Cılız kollarıma rağmen kendimi bu ekip içinde bulmak muhtemelen naçiz hayatımın yegâne şansıydı. Gelgelelim razı değildim bu kadarına. Ribaund mücadelesinden maaşlı bir iş koparmak istiyordum. Bıkmıştım konfeksiyon atölyesinin isli duvarlarından, sürekli ağır aksak yevmiyeler kovalamaktan. Yanıtsız kalmış yığınla iş başvuruma karşı hissizleştim zamanla. Gürcan abiden şantiye şefiyle konuşmasını rica ettiğimde “Bakarız.” demişti. Arkası meçhul. Gidecek mi, konuşacak mı, kim bilir. Hoş, bu bile bütün atlarımı Gürcan abiye bağlamam için yetmişti.

Gürcan abi yanıma oturdu. “Ne yaptın aslanım?” diye sordu.

“Maça başlayacağız abi, ne yapalım. Marketten kek aldı çocuklar, yer misin?”

“İki top atalım, belki ondan sonra. Eyvallah.”

İkimiz de lafı Gürcan abinin şantiye şefiyle neler konuştuğuna getiremiyor, safi geveliyorduk. Bir an uzaktaki potadan adımları çağırıldıklarını duydum, maça ge-

lip gelmediğimi soruyorlardı. İki dakikaya oradayım, dedim. Kalkarken, “Maçtan sonra konuşalım mı abi?” dedim. Olur olur, dedi. Ablak suratına bakıp hissiyatlarını okumak olanaksızdı.

Potanın etrafında birikmiş adamlara göz attım, kadro fena değildi. Deniz kenarına kurdukları devasa lambalarla aydınlanan sahalar gibi kozmopolit değildi burası. Top oynayan çoğu insan birbirini tanırdı. Emre vardı, bodurdu ama potaya asılabiliyordu. Çocukcağız güç bela smaç basarken mantığa aykırı bir manzara çiziyordu. Baran pasördü, işi gücü topu dolaştırmaktı. BESYO sınavlarına hazırlanan Ati de oradaydı. Piçin tekiydi, topu cambaz gibi çevirir, bizimle dalga geçerdi. Sahanın iki veterani Memo’yla Ercan abi pota altına konuşlanır, ribaund toplardı. Uzun eksliğimiz var diye her seferinde ayrı takımlarda oynarlardı. Benle Murat da şütördük. İki kaptan sırayla takımlarını seçti. Ben, Ati ve Memo’ya karşı Baran, Emre ve Ercan abi. Pek alışmadığım bir kadroydu fakat benim de yegâne derdim bir an evvel oynayıp maçı bitirmektir.

Biz takımlara dağılırken arka potada pek de tanımadığımız bir herif toplardan birini okkalı bir tekmeyele havaya dikti. Yükselen top, parkı çevreleyen demir korkuluklara saplanıp “Bum!” dedi, patladı. Başka bir adamın homurdanarak uzaklaştığını gördüm bir an. İki kıkırdama işittik. Herkes saniyeler içinde kendi oyununa döndü. Biz de maça başladık.

***

Top oynamanın çocuk işi olduğuna inanan varsa bir kez olsun savunma yapmaya kalkışsın. Tek pota maç bile kâfidir. Sırf bu kadarı bile basketbolculara savurduğunuz tüm küfürlerden hicap duymanıza yeter. Hücum etmek de kolay sayılmaz fakat savunma yaparken sırtınızın ardını görmek gerekir. Her hücumda başınız döner, göğüs kafesinize yumruklar iner ve ayak parmaklarınız üst üste biner. Nefessiz kaldığınız bile olur. Bu kadar külfetin üstüne bir bakmışsınız, savunduğunuz adam pota altına kaçırılmış. Buna oyunda uyuyakalmak denir. Bense bunların tümüne atölyeden idmanlıydım aslında. Atölyede buna mesai diyorlardı.

Havasızlıktan, pislikten kırılan ücra köşelerde üç kuruş için dirsek çürütmeyi pek kimse küçümseliyordu gerçi. Cümlelerde emek kutsanırdı, darısı fiillerin başına. Atölyedeki patronun özü sözü birdi tabii. O, emeğe kıymet vermez, aksi gibi görünmeye uğraşmazdı. Çalışanının değil ki molaya, ölmeye bile izni yoktu. Nitekim ona da bu tumturaklı laflarımdan hiçbirini savuramadım. Günlükçü hâlinle kime, neyi anlatacaksın. Oysa fabrikaya kapağı atsam, o zaman işler başka olurdu. Bir kimliğim olurdu, sigorta bağlatırlardı. Kısacası, var olurum o zaman. Kavgam var olmak uğrunaydı.

Yirmi bir sayı atanın kazandığı iki maçın ardından iki takım galibiyetleri bölüştü. Terden sucuğa dönmüş hâlde olduğumuz yere çöktük. Hararetim, içtiğim litrelerce suya rağmen dinmiyordu. Pek şut da sokamadım. Aklım Gürcan abinin diyeceklerindeydi. Evvelki gün LeBron’un da sahada olduğu Miami Heat

maçını izleyenler, LeBron'a faul yapılan bir pozisyon hakkında didişmeye başladı. Kimisi "Tabii fauldü!" diye çıkışıyor, ötekiler LeBron'un hakemlerce korunduğunu iddia ediyordu. Vaktiyle Amerika'ya gitmiş Ercan abi maçı izlememiş, ancak iki kelime etmeye niyetlenmişti. Apansızın tartışmaya daldı: "Sizin o gözünüzde büyüttüğünüz LeBron'u Amerika'da kulağına küpe eden yok oğlum. İşi bilen herkes, Jordan'ın adının yanına bir isim daha yazmaz. Siz hangi dünyada yaşıyorsunuz?"

Bir sessizlik oldu. Bazen Ercan abi konuştuğunda bu gibi sükûnet hâlleri gözlenirdi. Konuyla alakası olmayan gurbet tecrübeleri, adamcağızın basbayağı can simidi gibiydi. Çocukların saygıdan mı, yoksa kendisini pek takmadıkları için mi susuştuğunu kestiremedi, sözlerine devam etti. "Ben Udonis Haslem'ı kanlı canlı dondurmacıda görmüş adamım oğlum, her hafta rastlaşıyorduk neredeyse. Bu işin membaından geldik biz. Bırakın da bir şeyler bilelim!"

Emre adamın monoloğunu bozdu, "Ne yapalım abi, dünya gözüyle iki sefer Udonis Haslem gördün diye bütün fikirlerini kılavuz mu belleyelim?"

Bıyık altından güldük bunu duyunca.

"Hayır lan, ne alaka? Adam bile yaka silkmşti LeBron haydudundan. Kendini dondurmacıya atıyordu garibim, onu diyorum. Mobbing bile var bu LeBron'da."

"Sen hep kafanda kurmuşsun abi..." itirazları yükselirken Gürcan abiyle göz göze geldik, başıyla dışarıyı işaret etti. Apar topar kalktım. Yürümeye koyulduk. Maçın curcunasından sonra içine düştüğümüz dinginlikte bir an için iyi hissettim.

"Bir gelişme var mı abi?"

"Var vallahi kardeşim. Nihayet dün öğleden sonra yakalayabildim Muharrem'i."

"Muharrem?"

"Şantiye şefi işte. Teknik lisede beraberdik. Kaç yıllık hukukumuz var, anlatmıştım sana."

"Doğru abi."

"Hoş, ona rağmen kaç gün geçitirdi beni kansız. Anca dün iki kelim edebildik."

"Vay davar."

"Sorma. Alem kancık olmuş."

"Ee, ne konuştunuz peki abi?"

"Pek bir şey konuşmadık Can." derken şortunun cebinden buruşuk bir kartvizit çıkarttı, "Pazartesi günü bu numarayı ara. Zaten işe alım varmış bu sıra. Senden bahsettim; kumaştan anlar, atölye tecrübesi var dedim. Herhalde salı günü çağırırlar. Öyle dedi Muharrem. Ben o gün izinliyim, valideyi hastaneye götüreceğim ama eğer salı günü çağırırlar da yan çizerlerse haberim olsun."

"Ne diyeceğimi bilemedim abi, vallahi çok sağ ol. Hakkın ödenmez. Ararım tabii, yüzünü kara çıkarmam, merak etme. Başka bir şey söyledi mi Muharrem abi?"

"Abi deme lan şuna. Ha, bir şey daha söyledi..." derken başı bir an önüne

düştü, sonra çabucak, “Mavi donunu kendin getirecekmişsin!” diye gürlüyüp kahkahalara boğuldu. Lüzumundan fazla bile gülmüştü patavatsız şakasına. Ben de geri durmadım ama eşlik ettim ona. “Ha ha ha, alemsin abi!” Gurur yapacak zaman değildi.

Parktan epey uzaklaştığımız dank etti Gürcan abiye. “Ufaktan geri dönelim Can kardeşim.” dedi. Ters istikameti ağır ağır adımlarken sahadan kötücül bağırışlar yükseldiğini fark ettim. “Duyuyor musun abi,” dedim, “bu sesler ne?” Gözüm tellerin arkasında belirmiş birkaç adamdaydı. Aşına değildik hiçbirine. Az evvel toplardan birini tekmeleyip patlatan elemanı ablukaya almış, sırayla tartaklıyorlardı. Kulağıma, kimin topunu dikiyorsun lan, babanın sahası mı oğlum, senin böbreklerini dökmeyeyim şimdi, gibi laflar ulaştı. Gözüm bizim çocukları aradı, hiçbiri görünürde yoktu.

Gürcan abi, “Senin içeride bir eşyan filan kaldı mı Can?” diye alelacele soruverdi. Başımı iki yana salladım. “O zaman hiç bulaşmayalım. Ben bu tayfayı tanıyorum, sıkıntılı elemanlar bunlar.” dedi. Toptan sebep kavga mı çıkar abi, dedim. “Top değildir, başkadır o mevzu.” diye tersledi. Peki, dedim. Basketbol topu kavgasından sebep evlere dağılıyorduk. Bulutların kızılığı yitmişti. Tanımadığımız sözüm ona belalı tipler çocuğa bir iki tokat sallarken sahadan iyice uzaklaşmıştık. Gürcan abinin evine iki adım kala yavaşladık.

“Tekrardan çok teşekkür ederim abi, vallahi hakkın ödenmez.” dedim. “Beni nelerden kurtardığını bir bilersen.”

“Dur bakalım oğlum, işler kesinleşsin de sonra teşekkür edersin. Dereyi görmeden paçayı sıvamayalım.”

Bu mütevazı rolleri de Gürcan abide epey sırtıyordu. Bozuntuya vermedim, “Ne olursa olsun sen sağ ol, var ol abi.” diyerek elimi uzattım. Kafa tokuşturun vedalaştık. Sallana sallana yürürken bir sigara yaktım. Paketteki son daldı.

Derin bir nefes çektim, gerçekleşmeden evvel tahayyül ettiğimden daha cılız bir coşku uyanmıştı içimde. Yine de istediğimi almıştım, artık en azından maşlıydım. Bir anlamda ve bir ölçüde vardım artık. Birkaç dakika boyunca sadece bunu düşündüm, iyice alıştım buna. Sonra da tabiatım sevincime üstün geldi, kendi kendime söylenmeye koyuldum. “Muharrem’le eskiden beri hukuku varmış da herif bunu sallamamış,” dedim, “adam didinmiş şef olmuş, neyini sallayacak lan senin?” Sonra bir türkü çaldım ıslığımla, hangisiydi unuttum. Bizim sokağa henüz adım atmışken bir silah sesi duydum. Herhalde parktakilerin işi değildir lan, dedim. Gerçi, şayet öyleyse bile üstüne pek düşünemedim doğrusu. Var olmakla meşguldüm.

Deli

Öykü

Haydar Şahin

Karşısındaki kişinin yüzündeki her detayın, onu çok iyi tanıdığını hissettirdiği bir andı aslında her şeyin sebebi. Haddinden fazla iyi tanıdığını hissettirdiği belki de. Bir insanın bir başka insanı bu kadar iyi tanıdığını hissetmesi, geri dönülemez bir bağımlılık yaratırdı çoğu zaman. Tabii sadece bu kadar değil; aynı tanışıklığın ona bakan gözlerde olmayışının ürperticiliği, yabancılığı, yoruculuğu, ölümcüllüğü vs. ne dersiniz deyin, o da vardı. Evet, buydu bütün mesele.

Midesinin onu sıkıştırmaktan yorulup pes ettiği ve yürüdüğü koridorun da sona ermek üzere olduğu sırada, adam korkularının en büyüğüyle baş başa olduğunu fark etti. Kapının önüne vardıklarında, yanındaki hemşire “Şu an iyi durumda, ama herhangi olumsuz bir şey olursa diye ben de içeride olacağım.” dedi ve kapıyı açtı.

Psikiyatri koğuşlarının daha kasvetli olacağını düşünmüştüyse de hep, herhangi bir hastane koğuşundan farksız, açık renk boyanmış, güneş alan, birkaç yataklı bir odaydı; ona birazdan ‘yalnızlık’ kavramını yeniden tanımlayacak kadar kadim bir yalnızlık hissettirecek olan yer. Güneşli yaz günleri gibi huzursuz bir güzellik vardı odada. Hayatın aslında güneşin, açık gökyüzünün, ağaçların, deniz kokusunun önerdiği kadar cıvıl cıvıl olmadığı ve kendisinin o neşeye eşlik edemediği için suçlu ve dışlanmış hissettiği o sepya günlerin güzelliği.

Pencerenin önüne yerleştirilmiş alçak bir sehpa ve iki sandalyeden, sırtı kapıya dönük olana oturmuştu görmeye geldiği kişi: O. Gözlerini, bir zamanlar öpmekten en çok hoşlandığı sırttan ve onu kapatan ışıltılı saçlardan ayırmadan, kapının pervazından içeriye doğru birkaç temkinli adım attı. Kapının açılması ya da ona doğru birilerinin geliyor olması, kızın dikkatini hiç dağıtmamıştı, bütün odaklanmışlığıyla pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu.

Aralarında yalnızca bir-iki metre vardı artık. Biraz daha ilerlemek ve karşısındaki sandalyeye oturmak üzereydi ki, kız bir anda sağ omzunun üzerinden arkasına dönüp, senelerin ondan esirgediği gözlerle baş başa kalmasını sağladı. Ayakkabılarının altında çok güçlü mıknatıslar varmış ve bir anda devreye girmişler gibi olduğu yere mihlanıp kaldı. Tek yapabildiği şey bakabilmektir artık. İnsan her zaman, hayatındaki en unutulmaz anlarda kendisine eşlik eden gözlerle, beş sene sonra yalancı bir psikiyatri koğuşunda karşı karşıya gelmiyordu sonuçta.

Seneler önce, tanıştıkları fotoğraf çekiminde vizörde göz göze geldikleri anın akına gelmesiyle küçük bir zaman yolculuğuna çıktı. Aslında çekimde bu anı yaşayan yalnızca kendisiydi; kızın baktığı yer gözleri değil, objektifti çünkü. O an, zamanı durdurmaya cüret etmişti sırf biraz daha uzun deneyimlemek için o bakışları. Her zaman bu kadar uzun bakması mübah olmazsa diye, fırsat varken her şeyi durdurup, kamerayı siper alıp uzun uzun kaybolmuştu ruhuna işleyen gözlerde deklanşöre basmadan önce.

Bedeninin kontrolünü ele geçirip olduğu yere sabitleyen o gözlerden başlayarak, hafif hafif dudaklarının kenarlarına, sonra da elmacık kemiklerine yayılan tanıdık bir gülümseme, çıktığı yolculuktan döndürdü onu. Korku, sevince yenildi ve karşısına oturdu. Girişte kendisini fiziksel temasta bulunmaması için uyarmanın olmalarını dilerdi. Bir metre de olsa koşarak onu kucaklaması gerektiğini hissediyordu. İçinde yükselen coşku için fazla dingin bir karşılaşma olmuştu bu. Bir haksızlık vardı. “Kimse böyle büyük bir hasretin somut yok oluşunu bu kadar sessiz yaşamamalı.” diye düşündü.

Bir dakika kadar süren bir sessizlikten sonra “Hıhı.” dedi kız kendisine ait olan tonlamasıyla. Bir kahkaha çıkmak istedi bedeninden daha dünmüş gibi hatırladığı bu detayla karşılaşınca, ama son anda engel oldu. Bir psikiyatri koğuşunda olduğunu ve karşısındakinin hem kendisi hem de çevresi için tehlike teşkil edecek kadar kendinde olmadığı bilgisini unutmuş gibiydi. “Nasılsın?” diye sorabildi sonunda. Kız onun sesini duyunca bakışları ciddileşti; çok büyük ve dehşet verici bir şey hatırlamış gibi göründü bir an. Sonra aynı hızda az önceki sevecen gülümseme belirdi tekrar gözlerinde. “İyiyim. Sen?” diye sordu. “İyiyim.” dedi adam. “Anladım.” dedi kız. Yine bir sessizlik. Konuşulacak çok bir şey yok gibiydi. En azından sözlerle konuşulacak çok şey yoktu. Bütün işi gözlerin yapmasına izin veriyordu adam. Her şeye rağmen keyifli hissediyordu kız karşısında olduğu için.

Kız, bu anı bölüp bir anda ayağa kalkınca odanın uzak köşesinde hazır durumda bekleyen hemşire hareketlenir gibi oldu fakat sonra bir tehlike olmadığına karar verip geri durdu. Adam, kızın üzerindeki kıyafete ilk defa bakma şansı buldu onu ayakta görünce ya da kızın gözleri onu terk edip, ilk defa başka yere bakmasına izin verince. Doktor üniformasına benzeyen, beyaz, uzun bir giysi vardı üzerinde. Normalde ellerini ve kollarını içerde tutan, hareket etmesine izin vermeyen bir “deli gömleği” olduğunu düşündü bunun. Bu fotoğraf, göğsünün içinde bir yerlerden sıcak ve yaralayıcı bir sıvı akmasına yol açtı. Tek eşlikçisinin hayatın kendisi olduğu, hayatla arasına kimse giremediği için hayranlık duyduğu insanın elinden, dilediği gibi hareket etmek özgürlüğünün alındığını görmek onun kaldıramayacağı bir şeydi. Gözlerine hücum eden tuzlu sıvıyı, aldığı derin bir nefesin içinde dağıtıp durdurdu.

Elleri uzun gömleğin ceplerinde, arada sırada adama bakarak odanın için-

de tur atıyordu kız. Onu, elleri paltosunun cebinde dimdik yürürken ve attığı her adımda dalgalanan saçlarıyla, sona ermek üzere olan alkollü bir geceyi güneşten önce aydınlatırken seyrettiği o akşam geldi aklına. Kimsenin onu kendisinin gördüğü şekilde görmemesi için dua etmişti olduğuna inanmadığı Tanrı'ya. O an çok yoğun bir gerçeklikle hissetmiş olsa da, aslında hiç gerek olmayan bir kaygıydı bu. Nitekim o gecedен sonra kimse kızı öyle görmemişti. Çoğu insanın hayatı boyunca hiç yaşayamadığı, belki bir; çok şanslıysa da en fazla iki defa yaşayabileceği bir aidiyet duygusuydu bu. Adam da çok şanslı olanlardandı. Zaman, yer, koşullar trajik ölçüde bambaşka olsalar da içinde hissettiği şey yine benzer bir aydınlıktı.

Bir süre daha dolanıp tekrar sandalyesine oturdu kız. Aynı anda binlerce şey düşünüyor, ama hiçbirini konuşamıyor gibi bir sıkışmışlıkla bakıyordu gözleri. Adam, kızın kendisini tanıyıp tanımadığına bile emin olamıyor ve yanıtı bilmek istiyordu. Uzun zamanlarca sona ermeyen dünyevi yalnızlığına çare olarak hiç beklemediği bir anda kendisine gönderilen bu ruhun, onu bu hale getirecek kadar güçlü olan zihninin derinliklerinde ne kadar kaybolduğunu, kendisinin hâlâ orada bir varlığa sahip olup olmadığını görmek istiyordu.

Kız uzaklara gidip, adamın en dostane hissettiği şehirlerden birini kendisine düşman etmeden önce sahip oldukları paylaşım, zihnin ve algının ötesindeydi. Zihninden silmiş olsa bile, ruhundan silmemiş olması gerekiyordu kendisini. Bir şeyler hissedebiliyor olmalıydı. Zihni hatırlamasa bile, hislerinin onu hatırlıyor olması gerekiyordu. Yoksa geri kalan hiçbir şeyin hiçbir bir anlamı olmayacaktı artık. Ondan önceki mutlak yalnızlığına geri dönmek istemiyordu adam. Madden yan yana olmasalar da kızın bir yerlerde var olduğunu, yaşıyor olduğunu, gülüşüyle birilerinin aklını başından aldığı, kalabalık bir yerde etrafında kimse yokmuş gibi dans ettiğini, sonrasını düşünmeden sarhoş olup sokaklarda bağırdığını bilmek, yalnız hissetmemesi için yeterliydi. Bunların artık mümkün olmadığını, kızın hayatının geri kalanını vahşi bir hayvan gibi kafese kapatılmış hâlde geçirmek zorunda olduğunun haberini aldığı anda kendini içinde bulunduğu karanlık bu yüzdendi. En büyük parçasının artık orada olmadığını öğrendiğinde, yapmak zorunda olduğu tek bir şey olduğuna karar vermişti: Bunu kendi gözleriyle görmek. Kızın kendisine savaş ilan edip onu hasta eden aklına karşı, hisleriyle hâlâ var olduğunu bilmesi gerekiyordu. Hiç değilse adını bir kere söylesin istiyordu.

Kızın karmakarışık bakışlarının arasından saygısızca hortlayan "Sen kimsin?" sorusu durdurdu adamın içindeki kaos. Dalgalar durdu, sonun sükûneti hâkim oldu etrafa.

Bir aylık yavru bir kedi, bir arabanın altında kalıp asfalta yapıştı. Atılan nükleer bir bombayla, on binlerce gülüş saniyesinde kül oldu. Sevgi dolu bir baba, genç yaşta ölen oğlunun mezarına kendi elleriyle toprak attı. İnsanlığa mal olacak kadar değerli bir piyanistin elleri, işkencede çekiçle parça-

landı.

Yorgun bir mermi, balkonda işe giden sevdiğine el sallayan bir kadının göğsüne isabet etti.

Arabistan'da bir kız çocuğu doğar doğmaz gömüldü, ağzı anne sütü yerine kuru toprakla doldu.

Evet, işte bunlar oldu.

Adam, kendini onun için her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiği zamanları anımsadı. Kilometreler boyunca yürüyebilirmiş, savaşlar verebilirmiş, iklimleri değiştirebilirmiş gibi hissettiği zamanları. Bir de karşısındaki yabancı, çocuk gözlerine baktı. Artık var olmadığını ve olamayacağını söylüyordu ona bu gözler, artık -yeniden- yalnız olduğunu. Bu kez durduramadı gözyaşlarını.

Kız, adamın aklından geçenleri okumuş gibi avucunu açıp, elini camdan bir engelin diğer tarafındaki birine dokunmak istercesine, yardım etmek ister gibi adama doğru uzattı. Adam da istemsizce karşılık veriyordu ki, sulu gözlerini çevirip önce hemşireye bakma ihtiyacı duydu. Hemşire başını hafifçe yukarı aşağı sallayarak onay verdi. Adam elini uzattı. Buluştu elleri, seneler önceki gibi. Ne olduğunu çözemedi; çözmeye çalışmadı da. Sadece katıldı kıza. Dokundular, dans ettiler, seviştiler. Küçük bir an için, kızın gözlerinin eskisi gibi parlamalarını gördü sanki adam. Çaresizlik, insanı her şeye ikna edebiliyordu.

Adam, bir süre sonra gözlerini kapatıp başını öne eğdi ve diğer elini de uzatarak kızın elini avuçlarının içine aldı. Ellerinin eskisi gibi güçlü olmadığına inanmak istemiyordu. Kıza dokunduğunda dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğini hissedirdi önceden. Kız, bir erkeğin hissedebileceği en kudretli duyguyu yaşatırdı ona sadece dokunulduğunda yaşadığı yoğunlukla; bakışlarıyla, sesleriyle, sıcaklığıyla. Şimdiyse öyle değildi. Elinde kalan son çare buydu ve denemeden oradan ayrılmak istemiyordu. İçinde olan biten her şeyi ona elleri aracılığıyla geçirmeyi ve ona artık bilmediği her şeyi yeniden öğretmek istiyordu.

Yapamadı. Bazen seçenek sunmuyordu hayat. Tarih sayfasından silinmeye mahkûm, bundan yüz sene sonra hatırlanmayacak küçük bir insancığın hislerinin, iradesinin, isteğinin, gücünün yetmediği o anlardan biriydi sadece. Durdu, başını kaldırıp kızın gözlerine baktı son defa baktığını bilerek. Sadece kendisinin farkında olduğu vedası, kızın "Ben hasta oldum." cümlesiyle bölündü. Karşısındaki masumiyete inanamayarak güldü ve halihazırda avuçlarının içinde olan eli dudaklarına götürüp, uzunca bir süre orada soluk alıp verdi. "Hayır." dedi adam, "Sende bir sorun yok, kurduğumuz tüm hayallere rağmen dünya bir türlü değişmedi."

Hemşirenin uyarısıyla artık gitme zamanının geldiğini anladığında, kızın

gözlerinde bu sefer sorguya mahal vermeyecek kesinlikte bir parıltı gördü adam. Kız, ona doğru eğilip fısıltıyla “Hissettiklerimiz ancak sessizlikte anlatılabilir. Hatırlıyorum, üzülme.” dedi. Adam bir kez daha öptü kızın elini, gözyaşlarını sildi ve bacaklarının tüm itirazına rağmen ayağa kalktı. Hemşireyle beraber odadan çıkarlarken dönüp arkasına baktı. Kız yine pencereden dışarıya bakıyordu. Hemşire kapıyı kapattı.

Kafası allak bullak bir şekilde yürürlerken gözlerinin karardığını hissedip sağında duran banklardan birine oturdu. Hemşire iyi olup olmadığını sordu. Aldığı olumsuz yanıtın sonra cebinden bir hap çıkarıp yutmasını söyledi. Hapın ne olduğunu sorduğunda “İyi gelecek bir şey.” yanıtını aldı ve hapi yuttu. Zar zor ayağa kalktı ve birden yanında beliren iki hasta bakıcının da desteğiyle yürümeye devam etti. Kendisine hiç de yabancı gelmeyen birkaç koridor geçtikten sonra, hemşire bir kapının önünde durdu ve anahtarı kilide soktu. “İşte geldik.” Hasta bakıcılar adamı odadaki yatağa doğru götürdüler. Adamın katatonisi yaşıyor gibi bir hali vardı. Hareketleri çok yavaş, konuşması çok aksaktı. Hemşire son kez tansiyonunu kontrol etti ve bir sorun olmadığı kanaatine varıp dışarı çıktı. Adam hayal meyal kapının kilitlendiğini duydu. Derin bir uykuya dalıp yarına yine aynı şekilde uyanmadan önce aklına gelen son şey, Tanrı’nın deli olduğu fikri oldu.

